

Melike Belkıs Doğar

Kendime Mektup

Melike Belkıs Doğar

Kendime Mektup

Yazılar ve kapak fotoğrafı © Melike Belkıs Doğar
© Bu kitabın yayın hakları yazar Melike Belkıs Doğar'a aittir.
Her hakkı saklıdır.
Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Yayın Ekim 2024

Melike Belkıs Doğar
İstanbul, Türkiye
www.intouchlife.art
intouchlifeart@gmail.com
melikedogar@gmail.com

IV. Kitap

Kendime Mektup

I. Kitap - **Yaşam Gördüğünün Ötesinde**, II. Kitap - **İnsan Bedenin Ötesinde**,
III. Kitap - **Yeni bir Yaşam**, IV. Kitap - **Kendime Mektup**

Öykücü, “*Söylecek yeni bir şey yok!*” dedi, yine de yeni bir söylem vardı.

-Her yaşam yeni bir söylemdir.-

Bu kez en içten teşekkürüm kendime...

Merak duyguma, öğrenme hevesime,
okumayı, yazmayı, çizmeyi sevmeme...

Kalbim şükranla dolu öğretenlere ve öğretmenlerime...

Yaşamımın aydınlık pencere ve kapıları,
kütüphanelere, kitapçılara, araştırma ve paylaşım imkânı
sunan internetin muhteşem iletişim ağına...

Varoluş'un güzelliğine...

Dünya'ya ve Yaşam'a...

Varoluş

1999 yılının kadir gecesinde bir rüya gördüm... O kadar etkilenmişim ki not almak istedim: “*Hayatımda ilk defa babamı rüyamda gördüm...*” diye yazmıştım... Sonra rüyalarımı yazmaya devam ettim... Beş yıl kadar yazdıktan sonra başladığım gibi bıraktım...

Gittikçe ilginçleşen rüyalar beni bir yandan da araştırmaya sevk ediyordu. Aslında rüya yorumuna aşinaydım, annemin hep yanında tuttuğu bir kitabı vardı, sabah ona anlatırdım, acaba ne anlama geliyor diye üzerine konuşurduk. Şimdi düşünüyorum da, bizim için sohbet aracıymış rüyalar, belki de konuşamadığımız şeyleri paylaşmak için kullandığımız bir araç...

Üniversite yıllarımda sembollere merak duymaya başlamıştım. Bir süre sonra, birilerinin yazdığı bir kitabı kenara koyup, rüyalarındaki sembolleri kendim anlamlandırmaya çalıştım... Bahsettiğim rüyayı da *-kendimce-* yorumladım...

Okuduğum üniversitenin bahçe kapısına doğru çıkan yolda, ağaçların ve muhteşem bir deniz manzarasının eşliğinde yukarı doğru yürüyordum. Hafif bir yağmur yağmış yerler biraz ıslak, ayakkabılarım çamur olmasın diye dikkatliyim... Bu yolun manzarası o kadar güzeldir ki, dinlenip zevk edilebilirsin diye ara durakları vardır. Dikkatimi böyle bir noktada duran beyaz saçlı bir adam çekti, yanına doğru gitme ihtiyacı hissettim... Beni güler yüzle karşılayan bu beyefendi, bir şey göstereceğini söyledi. Birlikte iki taş basamak çıktık. Yeşilliklerin arasında taşta kazınmış bazı geometrik işaretleri göstererek, “Bana bunlar iki mektupla açıklandı” dedi, “şimdi ben de sana anlatacağım...”

Bu rüya, yaşamımı değiştiren, beni bugüne getiren yepyeni bir yolun başlangıcı oldu.

Sembolleri, geometrici ve mimar olanı, mektup göndereni, gönderilen mektupları, okunan ve yazılan kitapları, yaşamı, kendimi keşfetmek üzere ilerlediğim bir yol...

Yol boyunca onca şey öğrenmeme rağmen, şifreyi çözen anahtarın verilmesi vakit aldı. “*Hepsi sensin, bir de böyle yorumla*” sözleri hep gözlerimin önündekini en sonunda görebilmemi sağladı.

Musa'nın taş levhalarına yazılanlar gibi değişmezdir bu varoluşun düzeni. Ve insan, Musa gibidir, Rabbine seslendiğinde “*Rabbim, göster kendini, bakayım sana!*” dediğinde, levhaları yazanın “*Beni, asla göremezsin*” diye yanıtladığı.

Ne zaman ki kendini görür insan, iki mektubu tek bir mektup yapar, varoluş kendine açılan kapının anahtarını sunar ellerine, *şimdi zahmetsizce*.

Kendime Mektup, aslında kendime yazdığım tek bir mektup. Yaşamın güzelliğini seyrederken gizemine eşlik ettiren ve belki de, annemle aramızdaki gibi, yaşamla aramızda bir sohbet aracı...

hiç konuşamadığımız şeyleri paylaşmak için...

30-09-2024,
İstanbul

“Yeni bir Yaşam”

Yaşamın gizemleri her zaman insanın ilgi odağı olmuştur... İç dünyasını ve dış dünyasını anlama, anlamlandırma çabası belki de insanın yaşam yolculuğunun haritasını belirler diyebiliriz...

İnsana dair bulgusal ve yazılı tarihten anlayabildiğimiz kadarıyla bir insan ömrü hepsini bilmeye muktedir olmayacaktır, yine de tıpkı bir bayrak yarışı gibi elden ele aktarılan bilgiler yolculuğun devamını ve ilerlemesini sağlar. Her adım yeni bir keşif, her adım yaşama yeni bir bakış sunar...

Bazılarımız *-kendimi de buna dahil ediyorum-* hayatlarında önceliği bu keşife verirler...

Tabii ki, yaşamın keyfini sürmek güzeldir ancak, insan hayatına etki eden olaylar bir yerde sizi rahat bırakmaz. Kayıplar ya da kazançlar beraberlerinde getirdikleri onlarca soruyla yeni bir yolculuğa çıkmanızı zorunlu kılar...

Şimdi, biz de beraber yeni bir yolculuğa çıkalım.

Bildiklerimizi hatırlayalım, düşünelim, yaşamı yeniden birlikte keşfedelim...

Yola çıkmayı sevenler bilir, ne kadar uzağa olursa olsun, her yolculuk sonunda yuvaya dönünce tamamlanır. İnsanın evi olarak adlandırdığı yer, huzuru ve memnuniyeti bulduğu mekândır...

O zaman önce çıkış noktasına, eve bakalım ve en baştan başlayalım, yaratım teoremi ile...

YARATIM TEOREMİ

Bugün, herhangi birisi yaratılışın nasıl olduğunu merak ettiğinde iki temel kaynak bulacaktır; bilime ve dinlere dayalı teoriler.

Teori diyoruz çünkü, bazı bilgilerin gerçekliğini ispat etmemiz ya çok zor ya da şu anda mümkün değil, hatta imkânsız... Bilimin en itibar ettiği büyük patlama (big bang) teorisi hesaplamalar ve gözlem üzerine dayanır. Dinlerin ortak noktası olan tanrı ise aktarılan bilgi ile inşa edilen bir inançtır.

Peki, her şeyin teori ya da inanç olduğu bir yaşamda insan kendi hayatını nasıl gerçek kılabilir?

Çoğumuz ya öğretilen inançlarla ya da aklımıza yatan, gönlümüze uyan bilgi ve düşüncelerle kendimize bir gerçeklik oluşturuyoruz. Bazen bu gerçeklik o kadar katlaşıyor ki, başka hiçbir fikri, düşünceyi içine alamayacak kadar sağlam kale duvarları inşa ediyor etrafına.

Bazılarımız hayatını bu surların içinde yaşıyor.

Yine de ironik bir şekilde, aslında her kale fethedilmek içindir. Yaşam, mutlaka bir gün bir fatih gönderip kalelerin surlarını zorlar...

Kolay gibi gözüken tercih, zorla duvarların yıkılmasını beklemeden, kalenin ardındakini bulmak için yola çıkmak olurdu...

Kolay ve zor dedik ama, yolculukta kolay ve zor tanımları göreceli... Kimine basit gözüken bir adım kimi için imkânsız, kimine kısa gözüken mesafe kimi için çok uzaktır... Herkes yolculuğunu kendi becerileri ve kendi gücünde gerçekleştirir.

Biz, yolumuzu bir nebze olsun görünür kılıp bir harita kullanalım ve elimizdeki bilgilere bakalım, belki de bu bilgiler her birimize kendimize göre dikkatimizi çeken, cazip gelen bir çıkış noktası sunar...

İlk olarak bilimsel teorinin haritasını açalım... Boyut kavramı nedir, bu soruya verilen yanıtı bulalım...

BOYUT NEDİR?

Matematiksel olarak boyut kavramı, belirlenmiş bir uzayda herhangi bir şeyin nerede olduğunu bulmak için kullanılan koordinatlar sistemidir. Örneğin, 3 boyutlu bir uzayda en, boy ve derinliği ifade eden x, y ve z verileri ile aradığınız şeyin nerede olduğunu tanımlayabilirsiniz.

Matematik ötesinde ise boyut, herhangi bir şeyin durum, içerik ve kapsam bakımından nasıl olduğu ile ilgili bilgi verir. Bir nesnenin fiziksel hâlini, örneğin sağlam ya da bozuk olmasını, bir insanın ruh hâlini, örneğin neşeli ya da üzgün olmasını, yaşamın farklı yönlerini, örneğin maddesel ve manevi boyutları ya da düşünce ve duygu boyutları, inanç ve ahlak boyutları gibi anlatabilirsiniz.

Buna bağlı olarak bir şeyin boyutundan bahsederken, mekân olarak nerede ve durum olarak nasıl sorularının yanıtını vererek hem dışsal hem de içsel hâlini tanımlamış oluruz...

Modern matematiksel teoriye göre, 3 boyutlu bir evrende yaşıyoruz ya da bulunduğumuz evreni 3 boyutlu algılıyoruz diyebiliriz. Günümüzün son teorileri, kuantum, sicim ve zar isimlendirmeleriyle, uzun süre en küçük parçacık olarak tanımlanan atomu tahtından etmiş, atom altının görülemeyen dünyasına adım atmış durumda.

Teoriler hâlen deneysel olarak tam ispatlanamasa bile, matematiksel olarak kendini şimdilik kayda değer kabul ettiriyor. Bu hesaplamalara göre, atom altı dünyasına girdiğimizde en az 10 hatta üzeri, 11 ve 12 boyut mümkün olabilir. Ancak, 12'den sonra matematik teoremleri dengesizleşiyor yani, bize içinde bulunduğumuz dünyanın bu hâliyle var olamayacağını söylüyor.

Buna rağmen, ilerledikçe göreceğimiz gibi, teori bir yerde farklı evrenlerden ve bu evrenlerin farklı olabilecek yasalarından bahsedecek. Belki de henüz şekillendiremesek bile her şey mümkün diyebiliriz...

Modern bilimsel teoride 3 boyutlu bu mekânsal algıya 4. boyut olarak zaman eklenir...

Burada zaman nedir sorusunu tekrar gözden geçirelim...

ZAMAN NEDİR?

Zaman, ölçülmüş veya ölçülebilir bir dönem demektir, uzaysal boyutu olmayan bir süreklilik olarak tanımlanmış...

Zaman, sanal bir kavramdır, düzenli ve dönemli gök olaylarını baz alarak belirlenir, kendi içinde bir hesabı vardır, gün ve gece, ay ve yıl, saatler gibi... Hissiyatı açısından ise görecelidir, sıkıldığınızda uzunmuş gibi gelir, keyif aldığınızdaysa çok kısalmış gibi....

Gündelik hayatımızda zaman, olayların oluş ve akış sırasını belirlemekte kullanılır. Buna bağlı olarak, zamanın kendi başına uzaysal boyutu olmasa bile uzaysal bir bağlantısı vardır, zamanda olan her şey olurken bir mekândadır.

Zamanı etkisel sonuçlarla görürüz, örneğin gündüz geceye dönüşürken ışık ve aydınlık etkisi geri çekilir ve bize göre hava kararır veya mevsimlerin değiştiğini doğadaki etkilerinden gözlemleriz, sonbaharda ağaçların yaprak dökmesi ve renklerin sarıya dönmesi gibi...

Mekânların zaman etkisi ise değişkendir, Dünya zamanı Dünya'ya aittir, uzayda farklı bir yere gittiğinizde zamanın etkisi değişir. Bir Dünya yılı 365 gün iken, bir Mars yılı 687, bir Venüs yılı ise 225 Dünya günüdür...

Bu durumda zamanı, 4. boyut olarak değil de hareket algısı ile tanımlarsak, aslında zaman, hareket olan tüm boyutlarda mevcuttur diyebiliriz. Etkileri ile gözlemlenir ve uzayda olana benzer şekilde her boyutta etkisi farklıdır...

Birazdan anlatacağım boyutların içerisinde göreceğimiz gibi, o. boyut nokta ile tanımlanır, hareket olmayan bu mekânda olan her şey zamanın bir başka hâli diyebileceğimiz ân'dadır. Bu boyutsuz boyut, zamansız zamanı yani sürekli ve sonsuz olan ân'ı ve bir hâli yansıtır, bu nedenle bir şey ân'da kalabilirse bir anlamda zamandan muaf olabilir...

Fiziksel olarak dış âlemde örneğin, saatlerin akışını değiştiremeseniz bile, içsel olarak kolayca yapabilirsiniz. Dikkatinizi tamamen bir işe verdiğinizde zaman durur, uzun süre çalışsanız bile zaman mefhumu sizin için o ân'da geçerli olmadığı için saatlerin nasıl geçtiğini anlamazsınız veya meditasyon gibi içsel bir hâle girdiğinizde zaman kavramı etkisini yitirir...

Mekânsal boyutlara geri dönelim, o'dan başlayarak şimdilik 12 boyuta kadar bakıp nasıl bir âlem sergilediklerini görmeye çalışalım.

Bizler 3. boyuttan sonrasını bilemiyoruz bununla birlikte matematiksel kuramın devamlılığı bize nasıl olabileceğine dair fikir veriyor.

Fikrin anlaşılması ise bir miktar hayal gücüne ihtiyaç duyuyor...

o'DAN 12. BOYUTA YOLCULUK

o. boyut, nokta'dır. Nesne, kendisi ile eşdeğer bir alan içinde mevcuttur... Henüz hareket yoktur, hareket olmadığı için zaman başlamamıştır...

Bir insanı ayakta dururken düşünebilirsiniz... *Aslında henüz onu göremiyoruz çünkü noktadan ayrı değil.*

1. boyut, üst üste yığılan ya da kendini çoğaltan noktalardan oluşur. Üst üste yığılan noktalar belirli bir adede ulaştıklarında bir kırılma -*açılma*- noktasına gelirler ve mekânsal değişim başlar...

Belirli bir bölümünde göreceli olarak doğrusal bir çizgi sergiler, devamlılığında ise bir eğime sahiptir... 1. boyutta bir doğru üzerinde ileri ya da geri hareket mümkündür. Aslında, doğrunun kendini oluşturması ilk harekettir diyebiliriz...

Noktada duran insanımızın -*şimdi o da bir çizgi olduğu için Bay Meraklı'ya benziyor*- içsel olarak bir dürtüye sahip olduğunu düşünün, bu dürtü gözle görülme bile ilk harekettir. Dürtüyle birlikte durduğu noktanın çoğalarak önünde çizgi gibi uzadığını fark eder, artık ileri ya da geri yürüyebilir.

Yürümesi içinse, yürüme arzusunun içinde zirve yapması yani, bir açılma oluşturması gereklidir, aksi hâlde önünde bir yol olsa bile yürümeyebilir.

Henüz tek boyut olduğu için bildiği tek âlem burası...

Ya da ip üzerinde yürüyen bir cambazı düşünebiliriz, etrafı boşlukla çevrili olduğu için başka yöne adım atması mümkün değil, tek boyutta hareket edebilir...

Bu boyutta, içsel ve dışsal hareketle birlikte zaman akışı başlar...

2. boyut, üst üste yığılan doğrulardan oluşur. Mekânsal bir zemin oluştururlar. Düzlem ya da yüzey olarak tanımlayabileceğimiz bu alanda hareket yönü çeşitlenir, ileri, geri, sağa, sola ve çaprazlara gidilebilir...

2. boyuta geçmeyi başaran insanımız *-çizgi hâlinde çıkıp bir yüzeye sahip oldu-*, artık hem ileri geri hem de sağa sola ya da çaprazlara yürüyebilir... Tıpkı dünyanın yuvarlak olduğu bilinmeden önce düz zannedilmesi gibi, yürüdüğü mekânı görebildiği kadarıyla düz bir zemin olarak düşünecektir. Kuş bakışı bakmadıkça mekân sınırsız gözükecektir. Günlerce yürüse bile, düz zemin dairesel harekette bitmeyeceği için, nerede olduğunu anlaması ancak bir üst boyuta geçmesiyle mümkün.

3. boyut, üst üste yığılan düzlemlerle bir hacim oluşturur diye anlatılır. Bizler bu 3 boyutlu âlemdeyiz yani, bulunduğumuz evreni 3 boyutlu olarak algılıyoruz, nesnelere en, boy ve genişlik sahibi hacimsel olarak görüyoruz... Hacime bağlı olarak hareket alanı bu boyutta genişler, yüzey üzerinde iki boyutlu hareket varken, yukarı ve aşağı yönler eklenince üç boyutlu bir harekete dönüşür... Yatayda ve dikeyde hareket etmek mümkündür. Tek bir hareket her ikisini de içerebilir, örneğin sıçrama gibi...

Günlerce düz zeminde yürüyüp etrafını keşfetmek isteyen insanımız bu boyuta geldiğinde ilk defa yukarıdan bakma imkânı bulur ve aslında küreye benzer bir cismin üzerinde yürüdüğünü fark eder...

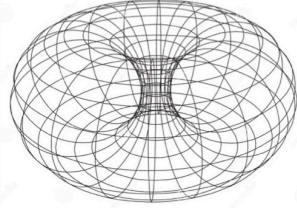
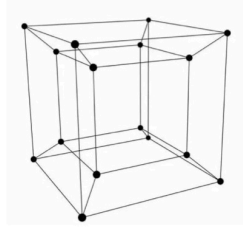
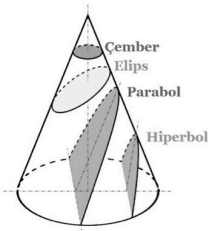
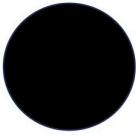
Bu boyut önünde açıldığında, ilk defa gerçekten yerküreye ,
-kendisi de bir hacim sahibi olarak- bildiğimiz tabiriyle “dünyaya geldi” diyebiliriz...

0. boyuttan 1. boyuta geçerken çoğalan ve ardışık yığılan noktalardan, 1’den 2’ye geçerken çoğalan ve yığılan çizgilerden ve 2’den 3. boyuta geçildiğinde çoğalan ve yığılan düzlemlerden bahsediyoruz.

Bu çoğalma, yığılma ve açılma hareketini artık 3 boyutlu düşünebiliriz... Tek noktadan çıkan ve bükülen ardışık çizgiler... 2. boyutta düzlem olarak gördüğümüz şey, 3. boyutta bir hacim sahibidir. Yani, her bir eğri bükülür... Eğrilerin bu bükümü ve açısı dolayısıyla da ulaşacakları mesafe farklıdır...

Parabol eğrisi denilen bu çizgiler, yüzeysel bir alan oluştururlar ve bu yüzeyde başlangıç noktasından çıkıp bir zirve noktaya ulaştıktan sonra tekrar ayna yansıması simetriğinde bir çizgi hâlinde devam ederler ve nihayetinde U şeklinde diyebileceğimiz bir hat oluştururlar...

*Şimdi, biraz hayal gücü biraz da görsel destek kullanacağız...
Bildiğimiz boyutların ötesine geçiyoruz...*

nokta, çizgi, düzlem, hacim, parabol, hiperküp, torus

Aynı matematiksel teoremden devam ettiğimizde, en son mevcut olanın tekrar çoğalıp ardışık yığılması ve açılması ile yeni bir boyut oluşacaktır...

4. boyut, üst üste yığılan hacimsel alanlardan oluşur. Örneğin bir küpten bahsederseniz, 4. boyutta çoğalan bu küpler, düzlem boyutunda ardışık dizilimde değil de artık hacim mevcut olduğu için, bir hacim içinde ardışık yığılacaktır, açılma hareketi içe dönüşle devam eder, buna hiperküp deniliyor...

“4. boyut zaman değil miydi?” diye sorabilirsiniz...

Evet, modern teori 4. boyutu zaman olarak tanımlar.

Ben teorimde bakış açımızı biraz farklılaştıracam...

Modern teoriden farklı olarak, zamanı o sonrası ilk boyutta hareket ile başlatıp, mekânsal 4. boyutu zaman olarak tanımlamadığımızda, yanı sıra geometrik olarak keskin açılara sahip küp yerine bükülmelere sahip parabol eğrilerinden oluşan bir düzlem tanımladığımızda, karşımıza çıkan şekil hiperküpe benzer ancak, dairesel bir torus olur...

Bu form, noktadan başlayan doğruların, bükülüp eğilerek bir döngü yapmasını ve sonra tekrar aynı noktaya geri dönmesini anlatır. Hareket sürekliliğinde iç dışa dış içe dönüyordur...

Merkez kanal tıpkı bir rahim gibi içine alır, dönüştürür ve doğurur...

Bu nedenle, 4. boyutta hareket daha kapsamlıdır...

4. boyuta zaman yerine yeni bir isim verecek olsam, şu ân'a kadar oluşmuş boyutlar içerisinde yapılan hareketleri içeren bir 'öykü' boyutu olarak adlandıırdım...

Burada artık hareket ileri geri sağa sola gitti ötesinde, içten dışa dıştan içe dönen bir öyküye sahip olmaya başlar, yaşam öyküsü gibi diyebiliriz ancak, bu yaşam, *gördüğümüzün ötesindedir...*

3. boyutta yukarıya yükselip yürüdüğü yüzeyin yuvarlak bir küre olduğunu gören insanımız, bu boyutu algıladığında, *kürenin içten dışa kendisini yarattığını görecektir...*

Boyutlar ilerledikçe yaşanan öykülerin içeriği değişir...

o'dan 3'e kadar, hareketsiz durduğunuz noktadan adım atarak ileri geri gidebilir, bir alanı keşfedebilir ya da kuşbakışı gözlemleyebilirsiniz...

O hâlde öyküyü geliştirmek için biz de bir adım daha atalım...

Buraya kadar insanımızın kendi başına hareketlerini izledik, birden fazla insanın olduğu bir öyküde, sadece tek bir boyutta yaşayan ya da belirli bir boyuta kadar algılayan insanlar arasında nasıl bir etkileşim olurdu diye sorabiliriz?

İp cambazını düşünün, yere inip yürümesi mümkün değil, hatta gözlerini ipten ayırması bile mümkün değil. Ancak, aşağıyı görebilen birisi onu fark edip seslenebilir. Tabii, ip cambazının onun yanına çıkması yine mümkün olmayacaktır...

Boyutlar arasındaki etkileşimde, farklı boyutlarda hareket ettiğinizde bulunduğunuz mevcut boyutun altındaki bildiğiniz tüm boyutları görebilirsiniz ancak alttaki boyutta olanlar bilmedikleri üst boyutları göremezler... Aynı şekilde iç içe geçen boyutları düşündüğünüzde, bir boyutta izole olan, hemen yanında bile olsa diğerlerini göremeyebilir... Mikroskopla hücresel yapıları incelediğinizi düşünün, bir araç yardımıyla onların var olduklarını bilebilir ve siz onları görebilirken, onlar sizi buldukları boyutta göremezler...

Bu nokta önemli... O hâlde, bildiğimizi düşündüğümüz bir kavramı yeniden gözden geçirelim...

GÖRMEK NE DEMEK?

Çoğumuz görmenin sadece gözlerle bağlantılı olduğunu düşünürüz. Hâlbuki, görmek çok etkenli bir algıdır... Gözleri görmeyen birisi 'görmek' için farklı duyularını kullanacaktır. Aynı şekilde, gözleriniz sağlıklı olsa bile, gözlerinizin önünde duran bir şeyi göremeyebilirsiniz...

Ya da gözleriniz farklı bir yapıda ise gördüğünüz de farklılaşır... Hayvanlar âleminde olduğu gibi...

Yıllar önce bir arkadaşım kıta yerlilerine dair bir öykü anlatmıştı; sözde keşife gelen işgalci gemiler kıyının açığında demir atmıştır ve yerli halk gözleriyle gemileri görebilmektedir ancak, daha önce hiç görmedikleri bu devasa yapının ne olduğunu bir anlamda göremezler.

Ta ki, gemiden inen filikalar kıyıya ve yakına gelinceye kadar... Göremedikleri diğer bir şey de işgalcilerin niyetidir, bu nedenle yerli halk tanımadıkları bu insanlara karşı koymaz... Gemileri ve gelen bu yeni insanları ilk gören farklı bir algı boyutundaki şamanları olur...

Burada, görme işlevinin bilmek ve anlamlandırmayla bağlantısını fark ediyoruz...

Diğer bir açıdan, görememenin bir başka sebebi de gerçekten ilgiyle bakmıyor olmamızdır...

Sürekli kendisiyle meşgul bir arkadaşınızı düşünün, beraber bir grup yemeğine katılıyorsunuz ve hep birlikte güzel vakit geçiriyorsunuz... Bir zaman sonra, yine bir arkadaş grubunda yemekten bahsedilirken, bu arkadaşınız “*Sen de orda mıydın?*” diye soruyor... Tabii ki, şaşkınlığınızı tahmin edebiliyoruz...

Arkadaşınız sizi gözleriyle gördü ancak, ilgi odağı kendisi olduğu için sizi kayıda almadı, yani gerçekten de o akşam sizinle ilgili hiçbir şeyi *göremedi*...

Bu o kadar ileri seviyeye gidebilir ki, aynı evde yaşadığınız ya da aynı işyerinde çalıştığınız kişiler sizi gözlerinin önünde olmanıza rağmen göremezler. *Diğer yandan, göremeyen kişi siz de olabilirsiniz*...

Konumuza geri dönersek... Farklı boyutların birbirini görememesine bir örnek daha verelim...

Bu, çok katlı bir apartmanın tek yönlü bir ayna sisteminden yapılması ile de tanımlanabilir... Alttan bakınca üst gözükmemekle birlikte üstten bakınca alt görülebilmekte... Ya da aynı katta olup farklı odalarda bile bulunsanız, yine ayna sebebiyle sadece tek yönlü görüş mümkün olabilmekte... Araştırma şirketlerinin tek yönlü ayna odalarını ya da sorgulama odalarını düşünün...

Bu durumda, bir kişiyle aynı binada bile olsanız, siz üst katlara çıktıkça veya yan odaya geçtiğinizde artık o sizi göremeyecektir, sadece siz onun katına inmek istediğinizde ve yakınına geldiğinizde sizi görecektir, tekrar bir araya geldiğinizi düşünecektir...

Ashnda hep aynı yerdediniz yalnızca sizi fiziksel olarak algılayamıyordu...

Şimdi mekânsal anlatıma ara verip, buraya kadar aktarılanlara, maddeye yaşam veren, enerji boyutu üzerinden bakalım...

ENERJİ BOYUTLARI

0. boyut olan nokta, bir başlangıç, doğum ân'ıdır. Modern bilim, bildiğimiz evrenin büyük bir patlama (big bang) ile doğduğunu söyler...

Bu, açılma noktasıdır...

1. boyutta ve **2. boyutta** bu açılım, enerjinin merkez noktadan yayılması ile bir *genişleme* olarak tanımlanır...

Doğrusal çizgiler parabol eğrilerine dönüşüp düzlemler ve yüzeysel alanlar oluşturur...Enerjinin gücüne bağlı olarak her bir parabol eğrisi farklı mesafeye doğru yol alır... Ulaştıkları yerde sergiledikleri yüzeysel alanlar da farklı nitelikte oluşur...

Şimdilik, yukarıda tanımladığımız torus'un içten dışa açılma etabını görebiliyoruz...

Bu açılım aynı zamanda *yoğunlaşmayı* da içerir. Merkez noktadan yayılma, enerjinin yoğunlaşarak maddeleşmesini sağlar... Patlama olarak tanımladığımız başlangıçta, ışımaya olarak göreceğimiz maddeleşme, **3. boyutta** hacimler ve nesnelere şekillenir...

Ancak, ışınlar farklı formda nesnelere dönüşmeden önce nesnelere oluşturan temel parçacıkların ortaya çıkması gerekir...

Gözlemleyebildiğimiz bulutumsu galaksiler gibi veya bunu, buhar, su ve buz dönüşümüne benzer de düşünebiliriz...

0. boyuttan itibaren doğru olarak tanımladığımız çizgileri, enerji boyutunda ışın olarak adlandıırırsak, her bir doğru, yayılan bir ışıdır ve her bir ışın kendisine yüklenmiş olan belirli bir enerji gücüne sahiptir diyebiliriz...

Her ışın gücü yettiğinde uzay boşluğunda seyahat eder, seyahat ederken yoğunlaşır, temel parçacıkları ortaya çıkarır... Temel parçacıklarda benzerine yakınlık özelliği vardır. Hacimli temel parçacıklar manyetik bir etki ile benzerlerini çeker ve farklı olanları iterler...

Bugün atom dünyasında birleşmeleri, molekülleri ve maddelerin iç yapısını gözlemleyebiliyoruz... Aynı atomdan oluşmalarına rağmen kömür ve elmasın birbirinden farkını, kömürün kolayca çözülüp başka enerji tipine dönüşebildiğini ancak elmasın bütünlüğünün çok dirençli olduğunu biliyoruz...

Oluşumun her aşaması belirli kurallar çerçevesinde gerçekleşir, kaosun içinde bir düzen vardır diyebiliriz...

Maddeleşme bir cins direnç oluşturur, bir araya gelen parçacıklar bir arada kalmaya dirençlidir *-ya da isteklidir diyelim-*... Aynı şekilde, kendilerine benzemeyen temel parçacıkları da aralarına almamaya dirençlidirler.

Bu nedenle bugün dünyamızı ve nesnelere bu kadar katı ve sabit görebiliyoruz. Yine de değişime her zaman bir pay var, bunu orta yolda olan maddelerle göreceğiz, kendini geliştirebilen bu maddeler farklı parçacık yapılarıyla etkileşime girebilirler, *insan da bu kapsamda orta yoldadır...*

Maddeleşme başladığı ân'da farklı tipte bir hareket de devreye girer, düz çizgi olarak yayılan ışıklardan sonra hacim kazanıp maddeleşen parçacıklar birbirleriyle etkileşime girerler, teğet geçip birbirlerini itebilirler ya da çarpışabilirler...

Bu etkileşimlere bağlı olarak sayısız madde tipi ortaya çıkar... Atomal boyutta çekirdekler, yörüngeler, birbirini iten ya da çeken güçler, evrensel boyutta gezegenler ve galaksiler gözlemlenebilir...

Yayılmı ve yoğunlaşma ilk oluşum patlamasının enerjisi tükeninceye kadar devam edecektir...

Maddeler belirli bir var olma süresine sahiptir. Bu süre bittiği zaman artık maddeyi oluşturan temel parçacık birim bir arada tutunamaz ve dağılır. Enerjinin iş görme hâlinin tükendiği bu dönem aynı enerjinin farklı bir hâle geçmesi olarak tanımlanabilir, tıpkı yediğiniz bir yemeğin sindirilip size güç ve canlılık vermesi gibi, maddesel temel parçacık birim dağılsa bile özdeki enerji devam edecektir...

Bu aşamada, 4. boyutta torus'un içe dönüşü tekrar açılmaz, big bang'te açılışını gördüğümüz enerji içe çekilir, merkezde noktasal olarak toplanır ve kapanır, bunu da, tohum benzeri, potansiyelin saklanması olarak adlandırılabiliriz...

Var olan her şey, evren de dahil olmak üzere açılır ve kapanır...

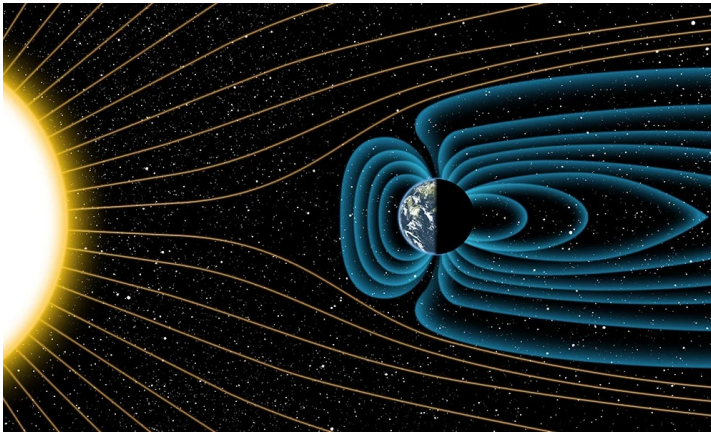
MANYETİK ALANLAR

4. boyutta artık katı gözükten maddelerden bahsetsek bile ışınlar maddelerin içinde, dışında ve etrafında hep oradadır...

Bu boyutta katı maddeleri oluşturan ışınlar, hacimlere sahip olan bu maddelerin, biraz önce bahsettiğimiz, çekim ve itim gücünü de veren manyetik alanlarını da oluşturur.

Her varlık için, dışa yansıyan manyetik alanın oluşması demek doğum işleminin tamamlanmış olması demektir. Manyetik alanlar, oluşan varlığa, fiziksel bedenle birleşen ve bir miktar dışına taşan yaşam enerji alanı olarak hizmet eder ve birçok fonksiyonla beraber bütünlüğünü ve canlılığını korurlar.

İnsan ve Dünya dahil, bize göre canlı veya cansız, her varlığın enerji alanı vardır...

Bu enerji alanının hareketi;
bir katmanda içten dışa, dıştan içe doğrudur,
diğer bir katmanda vortex /girdap benzeri spiral döngüdür,
ve diğer bir katmanda açılma ve kapanmayı da içerir.

Enerji akışı, tıpkı noktadan açılan parabol eğrileri gibi, ayna simetrisinde genişler ve tekrar başlangıç noktasına geri döner...
Kısaca, torus benzeri bu hareket, gözle görülemeyen bir devinim sağlar ve maddesel bütünlüğü bir arada tutar...

Ancak torus tek hareket yapmaz, çok katmanlı bu torusun içinde, girdap gibi bir spiral döngü ve açılma kapanma hareketleri de mevcuttur...

İnsan bedeni özelinde bakarsak, maddesel bedenin ötesinde bir '*insan bedeni yaşam enerji alanı*' tanımlayabiliriz, maddesel beden enerjinin görünürde en katı hâlidir...

Bugün insan bedeninde tanımlanan aura fenomeni bu ışımayı gösterir...

Enerji beden farklı katmanlarla kendini sergiler, her bir katman farklı işlevde ve sürekli harekettedir...

Öykü boyutu olarak adlandırdığım 4. boyutta, var olan her şey bu yaşam enerji alanı ile sergilediği hareketlerle kendi yaşam öyküsünü yaratır...

İnsan kendi öyküsünü yazarken, gerçekleştirdiği her fiilin yani, her işlevin yapılm enerjisi tükendiğinde, süreçteki duygu ve düşüncelerinden geriye saklanma hâlinde depolanan bir bakiye bilgi kahr, bu bilgi aktarılarak yeni fiillerde insanın duygu ve düşüncelerini etkilemeye, kendi çekim gücüyle bir anlamda devam eder, *bizler buna kader ya da karma diyoruz...*

Manyetik alan fiziksel boyutta sınırları çizerken, aynı zamanda sürekli dış enerji ile bağlantıdadır, enerji alır ve verir, farklı enerji alanlarını iter ya da çeker. Bugün bilim, aslında katı gözüken maddenin bile neredeyse büyük bir boşluktan oluştuğunu aktarıyor. Sınır gibi gözüken şey sadece görüntüdedir...

Yine insan özelinde, yaşam enerji alanı, insana canlılık veren etkendir ve insanın var olduğu evren ile bağlantısını sağlar. Her insan doğumu itibarıyla bir enerji kapasitesine sahiptir, bu enerji hem var oluşunu hem devamlılığını sağlar ve farklı yöntemlerle harcanır ve yenilenir...

Enerji sadece canlılık için kullanılmaz, insan enerjisini aynı zamanda gelişimi için de kullanabilir. Yaşamı içerisinde insan için canlılığını ve enerjisini artırıcı ya da tüketici etkenler söz konusudur...

Yeri gelmişken, enerji boyutununun fonksiyonlarını tam olarak anlamak için enerji nedir sorusunun yanıtına bakalım...

ENERJİ NEDİR?

Farklı tiplerde gözlemlenebildiği için enerjinin dar bir tanımını yapmak zor. Yine de en basit tanımıyla enerjiye, “*bir sistemin iş yapma kapasitesi*” denilebilir...

Doğada ve evrende meydana gelen tüm fiziksel ve kimyasal olay ve tepkimelerde mekanik, sıcaklık, ışık, elektrik ve manyetik gibi tiplerde kullanılan ve dönüştürülen tüm formların genel adıdır...

Enerji, hareket yaratır...

Bildiğimiz evrende, kendi içinde, korunması da dahil pek çok yasaya sahiptir...

Bütün bunları içeren enerjinin bir cins aklı olduğunu ve farklı durumlarda farklı etkiler sergilediğini söyleyebiliriz... Bu nedenle, enerjiye bir başka tanımında, “*varoluşu ortaya çıkaran bir bilgidir*” denilebilir...

Aslında bizim burada modern lisanla enerji değimiz şey, ışınlar ya da varlığın özü olarak adlandıracağımız etmen, *var edici bilgidir*...

Noktadan açıldığında her bir doğru ya da parabol ne kadar uzak mesafeye gideceğini bilir, her bir ışın kiminle birleşip kiminle ayrılacağını bilir...

Bu bilgi, bir seviyeye kadar kendi kendini oluşturan ve kendi yasalarıyla şekillenen bir âlemi yaratacak bilgidir...

Çift yarı deneyini hatırlayacaksınız, fotoelektrik etkisi ışığın dalga özelliğinin yanı sıra parçacık özelliği de sergilediğini gösterir. Daha da ötesi, kuantum fiziği 'gözlemci etkisi'nden bahseder. Bir parçacık ya da sistem, bir gözlemci tarafından gözlemlendiğinde davranışlarını değiştirebilir veya netleştirebilir. Gözlemcinin niyetine bağlı bir değişim ve netleşme...

Biz buna bugün, en geniş anlamıyla kozmik bilinç diyoruz... Varolan her şey bu bilincin ürünüdür...

KOZMİK BİLİNCİN DÜNYASI

Bu noktada, tekrar matematiksel boyutlara geri dönelim...

4. boyutu tanımlamak için kullanılan hiperküp, iç içe geçmiş küplerden oluşuyordu... Bunlar ardışık dizilmiş küpler gibidir ancak bu boyutta hacimsel yapı içinde oldukları için artık dizilim değil iç içe geçme söz konusu... Bunu, keskin köşeli küp yerine eğrinin bükülmesi ile oluşan torus ile tanımlamıştık, torus'un hareketinin devamlılığında sürekli bir devir hâlinde içi dışı dışı içe yansıtıldığını izlemiştik...

Hareketle birlikte zaman olarak tanımladığımız etkiye, hareketin öyküsünün yazılmasıdır dedik, yani bizler öncesi ve sonrası olarak tanımladığımız şeyleri anlatıyoruz. Neden ve sonuç ilişkisi doğmuş oluyor... Bunu da, 4. boyutta kader ya da karma olarak tanımladık...

Zaman, o hariç tüm boyutlarda devrede olduğu için, aslında düz bir çizgide ilerlemiyor, bu yeni bakış açımızda her şey, diğer bir deyişle, aynı ân'da oluyor, sadece o noktasından hareketle içe ve dışa dönerek geçmiş ve geleceği yaşıyoruz...

Uzayın boşluğunda kuşbakışı Dünya'yı seyreden insanımız, *içine dönüp* bir zamanlar düz bir alanda yürüdüğünü zannettiğini hatırlayarak kendisine gülüyor, ardından *dışına dönerek* bundan sonra nasıl bir yaşamı olacağını merak ediyor...

-Fark ettiyseniz uzay boşluğunda özel bir giysisi var çünkü, burası onun asıl yaşam âlemi değil...-

Ama şimdi karnı acıktı, yakın gelecekte ilk yapmak istediği şey yeryüzüne inip güzel bir yemek yemek... İstek içeriden geldi, yemeği yiyeceği yer ise dışarı...

Torus'un devinimini göremediğimiz için, buradaki içten dışa ve dıştan içe hareketin 3. boyutta bizler tarafından gözlemlenmesi sadece 3. boyuta düşen izdüşümü ya da '*gölgesi*' ile olabiliyor...

Holografik bu izdüşüm ya da gölge tanımı bir cins yansımayı anlatıyor, içeride olan dışarıya yansıyor, dışarıda olan içeriye yansıyor...

Yemek isteği gözle görülemezken dışarıda kurulu bir sofranın üzerinde bir cins gerçeklik kazanıyor...

Gözlemci etkisi, içerideki bir arzu ya da niyeti dışarıda bu arzuya göre şekillenmiş bir yemeğe dönüştürüyor ya da olasılığı netleştiriyor.

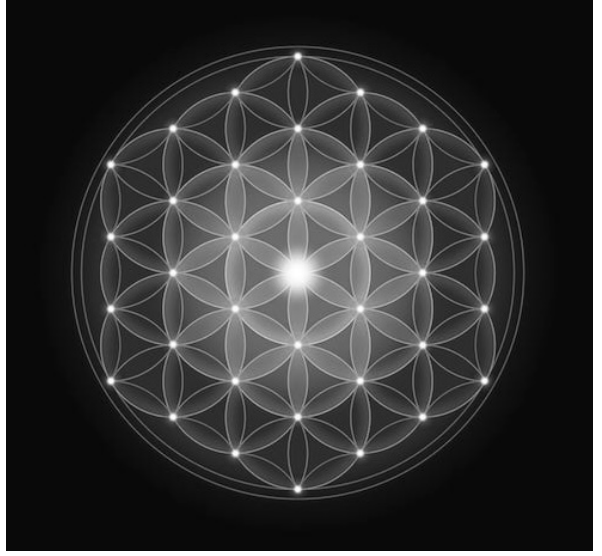
Arzu ne kadar güçlü ve net ise gerçeklik de ona o kadar yakın olacaktır...

İlk baştaki oluşum sıralamasını hatırlarsak, nokta, çizgi, düzlem ve hacim ile 0, 1, 2 ve 3. boyutları izlemiştik. 4. boyut kendini çoğaltan bir hacimdi ve iç içe geçtiğinde hiperküp ya da torus benzeri bir form sergiliyordu...

Biz yaşadığımız dünyada doğanın içinde bu parabolik hareketin oluşumlarını görebiliriz... Hem geometrik yapılarda hem de doğal oluşumlarda...

Bugünün imkânlarıyla atom boyutuna indiğimizdeyse torus'un oluşturduğu çok hacimli yapıyı izleyebiliriz...

Buna yaşam çiçeği
deniliyor, bizim için
en basitinde fraktal,
atomsal bir form...

Artık kozmik bilincin *-göremediğimiz-* 5. boyutuna bir göz
atabiliriz...

5. boyutta, iç içe (ardışık) dizilen torus'larının yan yana gelerek
düzlem oluşturması gerekiyor...

Ancak, bir üst boyutta artık lineer dizilimin hacimsel dizilime
geçtiğini bildiğimizden bunu hayal etmemiz biraz zorlaşıyor,
sayısız iç içe geçmiş torus'un yan yana gelmiş hâli olarak
düşünebiliriz...

Sayısız hücre... Sayısız galaksi... Ya da sayısız evren...

Her birinde farklı zamansal öyküler oluşuyor... Başka bir deyişle, farklı zamanlar bir arada var oluyor...

Buna bugün paralel hayatlar deniliyor, her zaman katmanında olabilecek farklı olasılıkları içeriyorlar ve her katmanın yaşam öyküsü de farklı...

4. boyutta yukarıdan dünyayı seyrederken, geçmişini ve geleceğini düşünerek kendine bir yaşam öyküsü yazan insanımız, düşünce ve duygularında bazı şeyleri değiştirebilmeyi istiyor, bu boyutta kararları ve seçimleri ile yaratacağı alternatif hayatları görebildiği için belirli bir isteğine ulaşmak üzere girmesi gereken yolu daha net görebiliyor...

Yine de 5. boyutta tam anlamıyla derinliğe inemediği ve henüz yatayda genişlediği için her bir seçimin yaratacağı farklı hayata mutlak olarak hâkim değil...

Seçimlerin zaman içinde, uzun vadede, pişmanlık getirmesi de mümkün...

6. boyut yine hacimsel, 5. boyutun yan yana var olan torus'larının zaman katmanlarını derinliği ile bütün olarak görebilme imkânı veriyor, bir cins çok yönlü şeffaflaşma, burada zamanlar arasında gidip gelmeye gerek yok, hepsi devasa bir torus içinde birleşti...

Şimdi, bu bütünlük içerisinde, insanımız tüm bildiklerini yaşama geçirebilirse ne olur?

YENİ BİR YAŞAM

Enerji, bilincin yoğunlaştığı alanlara doğru aktarılır. Dışarıya ya da içeriye yönlendirilebilir. Yoğunlaştığı yerde maddeleşmeye başlar...

İnsanın düşünceleri ve duyguları, enerjiyi yönlendirerek, geniş anlamda, evrenin maddeleşmesine katkıda bulunur...

Dar anlamda ise, bireysel bazda, insan kendi hayatını maddeleştirerek gerçekleştirir...

Ân'da kalarak, zamanın göreceliliğini devreye sokup, zaman algısını ve işleyişini değiştirebilir...

Boyutlar arasında ilerledikçe, içi dışı yansıtan yapıyı net olarak görebilir...

Uzayı seyrederken, aynı boyutun atom altı yapısına baktığını fark eder...

Kendi içsel hâlinin, düşünce ve duygusal yapısının dış dünyasına nasıl yansıdığını ve neleri yarattığını bilir...

Tüm varlıkların *-bir arada olsalar bile-* yaşama dair kendi algıları olduğunu ve her birinin kendi âleminde yaşadığının farkındadır...

Kimi zaman yükselerek boyutlar âlemini seyreder, kimi zaman inerek bu âleme karışır...

Her inişinde *-ya da geçişinde-*, o âlemin mevcudiyeti ve kuralları ile muhatap olması gerektiğine ve yaşama, kurallarına göre katılması gerekliliğine dikkat eder...

Aslında, bir geçmiş ya da gelecek veya iniş ya da çıkışın olmadığına da farkındadır, yolculuk başladığı yerde biter, ev'den hiç ayrılmamıştır, her şey aynı nokta'da ve ân'da mevcuttur, sadece bir zamanlar algılayamamış ve bilememiştir...

Bir zamanlar, kendisine şah damarından bile yakın olanı görememiştir...

Tüm öykü, gözünü kırptığı bir ân içinde başlamış ve bitmiş, bütün âlem açılmış ve kapanmıştır...

Tıpkı yeşermeyi bekleyen tohumlar gibi, içinde sonsuz potansiyelin mevcudiyetine sahiptir...

6. boyutun devasa bütünlüğünde, bilincin tekliğinde, insanımızın yaşamında belirsizlik yok, evren ile birlik hâlinde, hem kendine hem de bu evrenin yasalarına ve bilgilerine hâkim, enerjisini yönetebiliyor, kendinden emin...

Hedefine ulaştıracak kararları ve seçimleri dolayısıyla en kısa yolu, seçimlerinin getirilerini ve yaratacakları yeni öyküleri net olarak görebiliyor...

Bu boyutta arayışı zaten sonuç ile buluşmuş durumda...

Kozmik bilinçte **7. boyut**, mevcut evrenin (big bang ile açığa çıkan içinde bulunduğumuz evren) sınırı, maksimum torus, bu evrene dair her şeyi içeren oluş, kendi oluşu ve kuralları içinde sonsuz sınırsız, yine de sınırlı, bütün hareketleri içeren yine de hareketsiz, sükûnet...

Bu boyuta gelen insanımızın ne yapmak isteyeceği ile ilgili bir fikrim yok... Belki de tüm sonuçları ve olacakları bildiği için artık bir şey yapmak istemeyecektir...

Yine de mevcut evrende olanlar olacaksa, hâlen bir istek var demektir...

KENDİNDEN KENDİNE

Bilimsel teorileri bir yana koyup, dinî inançlara bakarsak, ilk isteğin bilinmek arzusu olduğunu öğreniriz.

Yaratıcı bilinç kendini bilmek istemektedir. Ancak, 7. boyuta geldiğimizde bile kendini dışarıdan göremeyen bu bilinç, sükûnetinde “*Ben seni hakkıyla bilemedim*” demekte ve bir üst boyuta ihtiyaç duymakta... Kendini daha yukarıdan -içeriden- seyredebileceği yeni bir boyut...

Evren modelini baz alırsak bu bir kapanma ve yeniden açılma demek olabilir... Bileceği her şeyi bildiği bu evrenin ötesinde kendine yeni bir evren yaratma arzusu olabilir...

Tıpkı, sırasıyla farklı okullardan mezun olmak gibi, kozmik bilinç sonsuz ve sınırsız bir şekilde kendini keşfetmeye ve öğrenmeye, hakkıyla bilmeye devam edecektir... Bir önceki okulun öğretmeni, bir sonraki okulun öğrencisi olarak kendini açığa çıkaracaktır...

Her bir boyutta, bazen henüz alttakilere “*Sen beni asla göremezsin*” diyecek, bazen de miraca çıkıp yükselerek hepsini bir’den seyredecektir...

Bir yaşamın öyküsünde, bir gün gelecektir ki, neden bazı şeylerin bir türlü değişmediğini bazı şeylerinse mucize gibi değiştiğini, olanların neden oldukları gibi gerçekleştiğini, neden bazı insanların hayatına girip bazılarının çıktığını fark edecektir...

Tüm âleme sevgiyle bakıp, “*Senin yaşamın sana, benim yaşamım bana...*”

Ve kendine sevgiyle bakıp, “*Sen olmasaydın, bu âlemleri yaratmazdım*” diyecektir...

Yaşamın bilinmeyen âleminde bir ân doğar ki insan, torus’un içinde gizlenmiş olan hiperküp’leri görebilir...

Bir ân’da gözlerinin önünde mükemmel altın oranlar, gizlenmiş formlar açılır...

Ashında hep ordaydılar, sadece biz öykümüzü farklı anlatmıştık...

.

Yaşam ağacı, yaşam çiçeğinin içinde gizlenir...

Kozmik bilinç, insanın içinde gizlenir...

Sonsuz potansiyelinde olasılıkları var eder...

Kendi tek'liğinde var olur...

.

Bilimin ak ve kara delikleri gibi...

Sonsuz yaratımda devinen bir vakum gücü...

.

Belki de 8. boyut, yeni bir evrendir, 9. boyut olası tüm diğer yeni evrenlerdir...

Her evren, yeni kurallar yeni yasalara sahip...

Evrenlerin ötesinde ise, öyle bir yer var ki, henüz hiçbir şeyin oluşmadığı

Var olanın yok, yok olanın da var olduğu, safi bir potansiyel

Bilinmeyi arzuluyan...

.
.

Her şeyin mümkün olduğu bu öyküde,

Belki de bütün bunlar, sadece benim gözlemlediğim bir âlemdir...

Sevgiyle...

***Kendime 1 Mektup,
19-11-2023, İstanbul***

* Yazıyı tüm görselleri ile birlikte okumak için

<https://intouchlife.art/2023/11/24/kendime-1-mektup/>

“Var mı, Yok mu?”

Dış dünyayı nasıl biliriz?

İçinde yaşadığımız gerçeklik nedir?

Tabiat, renkler, nesnelere gibi her birimizin üzerinde anlaştığı bir dünya yaşamı varken neden bazen fikir uyuşmazlığına düşeriz?

Keşfetmek ne demektir?

Henüz keşfedilmemiş olan, bilinmeyen, gerçekte var mıdır, yok mudur?

...

Soruların yanıtını bulmak için isterseniz önce, ‘bilmek nedir’ ile başlayalım...

BİLGİ

Farkındalık veya aşinalık hâlini bilmek olarak tanımlayabiliriz. Akıl üzerinde şekil alan bu farkındalıklara genel olarak bilgi diyoruz.

Farkındalık, bir canlının çevresinde oluşan olayları, bilme, algılama ve duyumsama becerisidir. Bir şeyin bilincinde olmaktır...

Bildikçe, bilincin geniş âlemi kendini açar.

Bilginin kendi içinde farklı tipleri mevcut; gündelik bilgiler, teknik bilgiler, bilimsel bilgiler, dinî bilgiler, felsefi ya da sanatsal bilgiler gibi...

Bunların bir bölümü öğrenilmiş veya özneldir, bir bölümü katı ve değişmez, bir bölümü de gelişime açıktır. Bugün en güvenilir bilgi kaynağı bilim olsa da, bilimin sürekli güncellendiğini ve zaman içinde değişime uğrayabildiğini biliyoruz...

Ortak nokta ise insan...

Bilen insandır...

.

İnsan bilendir...

Gündelik bilgi içerisine, her bireyin kendi deneyim ve gözlemleriyle edindiği farkındalık girer.

Burada kullanılan biricik araç insanın kendi bedenidir. İnsan, duyu organları ve algıları sayesinde dış dünya hakkında bilgi edinir.

Beş duyu organı birer algı aracıdır, belirli bir formatta çalışan sensörler gibi, dışarıdan aldıkları bilgiyi içeriye beyine iletirler. Biraz daha detaylandırırsak, “*her duyu organı, uyarılar sonucu çevreden aldığı bilgileri elektrik impuls’larına çeviren bir araçtır*” diyebiliriz.

Bilgiler, sinirler aracılığıyla beyine iletilirken filtrelendir, diğer organlardan gelen bilgilerle ve beyinde önceden depolanmış olan bilgilerle karşılaştırılır ve nihayetinde beyinde bir algı yaratır.

Her bir duyu organı reseptörler aracılığıyla bilgi toplar. Reseptörler, kimyasal, ışık, mekanik ve fiziksel uyarıları alacak şekilde farklı tiptedir. Duyu reseptörleri sadece dışarıdan bilgi almaz, bedenin içinden de bilgi toplar.

Biz dışsal beş duyu organını daha çok tanırız ancak içeride kas sisteminde kinestetik duyular, kulakta denge duygusu, dolaşım, sindirim sistemi ve kalp için reseptörler, açlık, susuzluk, kalp atışı, beden ısısı, organ ısıları gibi onlarca çeşit düzenlemeyi yapan reseptörler vardır.

Her biri beyine sürekli bilgi göndererek her şeyin belirli bir düzen içerisinde olmasını sağlar, *içsel bir doktor gibi*.

Dışarıya yönelik baktığımızda, gözler görme aracıdır, gören ise içeride bir noktadır. Kulaklar duyma aracıdır, dil tat alma, burun koklama ve cilt dokunma aracıdır. Yine bu araçlar, içeride olduğu gibi, dışarıdan beyine bilgi ileterek insanın yaşamına belirli bir düzen sağlarlar.

Duyu organlarının sağlıklı çalışması dış dünya ile bağlantı kurmak için önemlidir.

DENGE

Hem içeride hem dışarıda, düzen, aşırı olandan kaçınır, eksik olanı arar, orta noktaya getirmeye çalışır, *biz buna denge hâli diyoruz.* Denge, kendi içinde görecelidir, mutlak olana yaklaşır ancak mutlakta kalamaz...

Eğer her şeyi kendi hâline bırakmayı başarırsanız, düzen kendi dengesini sağlamanın yolunu bilir. Ancak, *'düşünen insan'* için kendi hâline bırakmak pek de kolay değil... Hepimizin bir fikri var. Fikirlerle ilerliyor ve gelişiyoruz. Bazen de fikirlerle geriliyor ve kreliyoruz.

Düşünen insan olarak sadece akılda kalabilsek ve mantık kullanarak sonuç çıkarsak, belki de çok sıkıntı duymazdık. Ancak bir diğer özellik, bilinç akışı ya da zihin olarak da tanımlanan, *kendimizle yaptığımız i konuşmalar* devreye girdiğinde durum değişir.

Bu konuşmalar sadece bize aittir, içimizde sanki bir, hatta iki kişi daha yaşıyor gibidir, ya tek taraflı bir konuşma ya da iki kişi arasındaki diyalog benzeri bu sesi bizden başka kimse duyamaz ve biz bildirmedike bilemez.

Bir cins özel alan gibidir, burada istediğimiz gibi yargılar, hüküm verir, karşılaştırır, yorum yaparız, kendimizi dahi eleştirir veya beğeniriz, hepsinin mantıklı ve akılcı olması da gerekmez.

Hakikâtin peşinde olan akıldır, zihin değil.

Ve bu anlamda, “*dengeyi en çok bozan şey insanın kendi kendine düşünen ve konuşan zihnidir*” denebilir...

Zihin, var ve yok sıralamasında üste çıkmayı seven bir araç. En üstte ve hep var olmayı seven zihin, gerçeklik algımızda da son noktayı koyan öge...

GERÇEKLIK

Farkındalık ya da bilgi elle tutulur bir şey değil. Elle tutabildiğimizi düşündüğümüz her şey bilmeye yardımcı olan birer araç.

Bizler, aynada yansıyan görüntümüzün karşısında bedenimizi gerçek olarak nitelendirirken, beden aynadaki görüntüden daha gerçek değildir, o da sadece beyinde oluşan bir imgedir.

Her bir duyu aracı, kendi formatında bilgiyi içeri iletir, bilgiler birleştirilir ve beyinde bir gerçeklik yaratılır.

Pencereden dışarı baktığımızda ağaçları görürüz, daldaki kuşların sesini duyarız, camı açtığımızda temiz havayı koklar ve yakına gidersek yapraklara dokunabiliriz, hatta bir meyve ağacıysa meyvenin tadına bakabiliriz. Meyvenin tadına bakma arzumuzu veren içeride açlık olduğu bilgisini ileten reseptörden gelen bilgilerin, meyvenin yenebilir olduğu bilgisiyse birleşmesidir. Buna başka bilgiler eklenir, o meyveyi sevmemiz ya da sevmememiz, merak etmemiz gibi...

Duyularımıza göre içeride açlık, dışarıda bir ağaç ve dalında meyve vardır.

Aynı şeyi, sofrada bir yemek için de yapabiliriz, şahane görüntüsü iştahımızı açar ama asıl katkı kokusundadır...

Herhangi bir sebeple kokuyu alamadığınızı düşünün, tat duyunuz da etkilenecektir, yemekten beklediğinizi tadı alamazsınız.

Açlık vardır, yemek vardır, koku ve tat yoktur... Bu durumda belki de yeme arzusu daha düşük olacaktır...

Var ve yok bir anlamda duyular aracılığıyla gelen bilgiye bağlıdır.

Siz kokusunu almasanız bile, yanınızdaki arkadaşınız yemeğin kokusu var diyecektir.

Siz ağaca var deseniz de, görme yetisini yitirmiş olan birisi ağaç yok diyecektir.

Dışarıda bir dünya gerçekten var mı?

Bugün bilim alanında bunun tartışıldığı makaleleri okuyabilirsiniz.

Ancak, bilim insanı olmasanız bile, soruyu kendinize sormakta fayda var.

Nasıl emin olabilirim?

DEVAMLILIK

Duyu araçlarının topladığı bilgiler içeride görüntülere, seslere, koku ve tatlara dönüşür, duygulara ve düşüncelere dönüşür, bir araya geldiklerinde bilinçte kavramlar ve inançlar yaratan bir sisteme bağlı olarak içeride, *dışarısı olarak algıladığımız*, bir dünya yaratılır...

Nesneler ve süreklilik insana dış dünyayı belirli bir gerçeklik içerisinde sunar...

Her gün uyandığınızda, kendinizi, bulmayı beklediğiniz yerde bulursunuz. Evin içindeki objeler uyumadan önce bıraktığınız gibidir. Evi paylaştığınız kişiler varsa, görüntüleri, yanı sıra davranışları bildiğiniz gibidir. Onlar da sizi tanır ve bilirler...

İzlediğiniz bir filmi düşünün, sahneler farklı zamanlarda çekilmiş olmasına rağmen filmde gerçeklik hissi vermesi için devamlılık takip edilir. Bir plan kesildiği yerden aynı Şekilde devam ettirilir. Oyuncuların kıyafetleri, makyajları, eşyalar her Şey aynı olmalıdır. Gözümüz, en ufak detayı yakalayacak, beynimizde depolanmış olan bilgi bir fark bulursa uyarı gönderecektir.

Devamlılık bir cins gerçeklik algısı, eminlik getirir.

Herhangi bir sebepten dolayı bayılan ya da anestezi alan birisi için bu devamlılık alışagelmediği bir Şekilde kesilir. Devamlılığı korumak için aradaki boşluğun hatırlatılması gerekir.

Aynı şekilde duygular da devamlıdır, hoşlandıklarınız ya da hoşlanmadıklarınızla ilgili aynı duygular aynı düşüncelere sahip olmanızı sağlar. Yine de duyguların devamlılığı nesnelere göre esnektir. Öfke duyduğunuz bir olaya karşı bir süre sonra kayıtsız kalabilir hatta tam tersi şefkat duyabilirsiniz.

SEÇİCİLİK

Gerçeklik duyular ve algılarla bu kadar sıkı bağlı olduğunda, gerçekliğin bir o kadar da kısıtlanmış olduğunu fark etmek kaçınılmaz.

Duyu organlarının süzgeçinden geçemeyen ya da algılanamayan her şey 'yok' olacaktır. 'Var' olanlar ise sadece belirli bir aralığa dahil olabilenlerdir.

Bunun da ötesinde, algıda seçicilik vardır. Yeni anne olmuş bir kadın bebek seslerine daha duyarlıdır. Evcil hayvanı olan birisi hayvan seslerine ve görüntülerine duyarlıdır. Bir kişi mimar ise binalar dikkatini çeker, asker ise silahlar, mühendis ise belki de araçlar...

Algı seçiciliği neye meyilli ise dış dünyada o 'var' olmaya başlar.

Bugün sosyal medyada, sevimli geldiği için bir kedi videosu tıkladığınızda, algoritma sizin seçiciliğinizi kayıda alacak ve size on kedi daha gösterecektir. Artık tıklamaya bile gerek yok, *üzerinde biraz fazla durmanız yeterli.*

“Bana bir karış yaklaşına, ben bir arşın yaklaşırım.”

Dış dünyamız, attığımız her adımda, bize ona uygun yaklaşıyor. Neyi düşünürsek onu görmek istediğimizi düşünen devasa bir algoritmanın içindeymişiz gibi, bize bir realite hazırlıyor.

Düşündüğünüz belki de istemediğiniz bir şey, algoritma için fark etmez, tıpkı gününü hoşlanmadığı siyasetçileri izleyerek geçiren birisi gibi veya savaşa hayır diyen göstericiler gibi, neyin üzerinde duruyorsak onu bize getiriyor.

Hem de mükemmel bir devamlılıkta.

O kadar mükemmel ki, katı ve değişmeyen bir gerçek olduğunu düşünüyoruz. Eğer bu gerçeklik hoşumuza gidiyorsa devam etmesini arzuluyor, hoşumuza gitmiyorsa çıkmak için çabaladıkça bataklık benzeri daha da çok içine çekiliyoruz...

EMİNLİK

Evreni, dünyayı, insanı yaratan bir tanrı olduğu inancındaysak, var etmek ya da yok etmek onun gücü altındadır.

Evreni, dünyayı, insanı yaratan bilimsel bir açıklamaya, bir büyük patlamaya inanıyorsak, var olmak ya da yok olmak formüllerin gücü altındadır.

Peki gerçekten de nasıl var olur her şey? Ve nasıl yok olur?

Var olmak, varlık göstermek, insanın kendini bilmesi ve diğerklerinin de insanı bilmesi ile ölçülebilir. Bir adada tek başına yaşayan bir kişi, kendisi için var olsa da, diğerkleri için yok olacaktır.

Ama öncesinde, var olmak için 'doğmak' gereklidir bu dünyaya. *Doğmak, duyu araçları ile kendini algulamak ve kendine bir varlık vermektir.* Bizler kendi doğumumuza şahit olamayız. Kendi doğumumuz bize belgelerle ispatlanır ve hikâyelerle anlatılır. Bizler hep diğerklerinin doğumuna şahit oluruz ve doğum vardır deriz.

Maddenin bütünlüğünü koruyamadığı bir durumda yok olduğunu düşünebiliriz. Ölmek, var olduğunu düşündüğümüz şeyin yok olmasıdır. İnsan, nasıl ki doğumuna şahit olamaz, ölümüne de şahit olamaz. Bizler hep diğerklerinin ölümüne şahitlik ederiz.

Yine de bilim, bir şeye hareket, can veren enerjinin yok olmadığını söyleyecektir, ya da din, ruhun ölümsüz olduğunu... *Burası henüz keşfedilmemiş bir alan...*

Bilinmeyen bir âlemden gelen ve bilinmeyen bir âleme giden, algıda var olup yok olan nedir?

En basitinde, bizler, kendi küçük dünyamızda, görüşmek istemediğimiz bir kişiyi bir ân'da yok edemez miyiz? Bir zamanlar hayatımızda olmayan bu kişi ile tekrar görüşmeyi kesersek bizim için yine yok olmuş olur. *Sadece bir süreliğine vardı.*

Hayatımızın dışında bir varlığı olup olmadığına dair bir bilgimiz yok. *Gerçekliği ancak biz gördüğümüz ve varlığını algıladığımız sürece var...*

Özlediğimiz bir kişinin imgesini kolayca var edebiliriz.

Veya çok istediğimiz bir ayakkabıyı mağazada bulup var edemez miyiz? Ayakkabı henüz görünürde yok olsa da imgesi var...

Evde hoşlanmadığımız bir eşyayı verip onu yok edebilir, yerine çok istediğimiz bir eşyayı alıp var edebiliriz.

Yemek istediğimiz bir yemeği pişirir var eder, izlemek istemediğimiz bir filmi kapatır yok edebiliriz.

Bir şeyi çok ama çok arzuluyorsak peşine düşer, nihayetinde ne yapar eder gerçekleştirebiliriz. Mucize diyebilir bazıları, bazıları içinse azmin sonucudur.

“Bunlar zaten vardı” dediğinizi duyar gibiyim... Emin misiniz?

Bu tip bir ‘varlık verme ya da yok etme’ için bir çeşit inanç, insanın kendine olan inancı diyebiliriz.

İnsanın bildiği bütün gerçeklik bir algı yansımasıysa, ancak kendinden emin olan bilir ki, kendi gerçeğini yaratır.

Nasıl?

DÜZEN

Kurulu bir düzenin içerisinde, düzenin nasıl işlediğini fark etmek neden önemli?

Yaşamın düzeni, denge üzerine çalışır. Ancak denge, her ân mevcut değildir, olması da gerekmez. Kaos hâli bile dengenin bir parçasıdır ve kendi içinde bir düzeni vardır.

Dengenin olmadığı aşırılık veya eksiklik hâlleri meyil yaratır.

Tıpkı her yıl farklı bir mahsulün daha bereketli olması gibi yaşam bazen birini bazen de diğerini besler, büyütür. Aşırı olanı dengelemek için zıddını yaratır. Tıpkı, bazı hayvanların çok üremesini dengelemek için onları avlayan diğer hayvanların olması ya da bitkiler ile beslenen hayvanların olması gibi...

Bahçedeki ağaçlar budanır, toprak çapalanır, yaban otları temizlenir. Çiçekler ekildikten sonra sulanır.

Yaşamda herhangi bir şey için ya besleyici ya da indirgeyici, kısıtlayıcı çaba gösterilir.

Çok yorulduğumuzu hissettiğimizde dinleniriz. Her günün sonunda uykuya dalar ve kendimizi yenileriz.

Dünya ya da evrenin bütününde bu dengenin ilişkilerini tam olarak bilmemiz zor ancak, tabiat bize ipuçlarını veriyor. Bazen tek bir taşın yerinden oynaması akıl almayacak bir zinciri başlatabilir.

Kurulu düzene ait sistem neden sonuç ilişkilerine bağlı. Biraz önce bahsettiğimiz gündelik devamlılık bile buna göre gelişir. Yaşamda deneyim kazanarak bu nedenleri ve sonuçları öğreniriz. Çoğu zaman o kadar kanıksamışızdır ki fark etmeyiz bile, elma tohumu ektiğinizde elma ağacı yetişmesi bize göre normaldir.

Aslında bu, bir neden sonuç ilişkisidir. Elma ağacını kısa sürede gördüğümüz için neden sonuç ilişkisine şahit oluruz ve bize eminlik verir.

Ancak, bazı nedenlerin sonuçları bu kadar kısa sürede görülmez ya da sonucu bilinmez, bunlara dair eminlik sağlamak zordur. Aşırı tüketilen bir gıdanın sağlığınıza zararlı olduğunu çok uzun yıllar sonra hastalanarak öğrenebilirsiniz. Ya da öfke duygunuzun hayatınızı nasıl etkilediğini hiç öğrenemeyebilirsiniz...

ALGI KAPILARI

İnsan kendini bildiğinde, yaşamda neye ihtiyacı olduğunu, ne yapmak istediğini bilir. Duyu organları eski filozoflarca ‘*ruhun pencereleri*’ olarak tanımlanmış. Onlara ‘*algı kapıları*’ da diyebiliriz.

Algı kapılarımız bozulduysa ya da kirlendiyse yaşam sizin için farklılaşır.

Bozukluk arttıysa bir hastalık olabilir, beden ya da akıl hastalığına bağlı olarak doğru işlev gösteremeyen araçlar algı farklılıkları yaratırlar.

En basitinde, gözleriniz bozulduğunda bulanık görürsünüz ya da psikolojik rahatsızlıklarda, aşırı duygular, öfke, üzüntü patlamaları yaşarsınız, en aşırı uçta ise akıl hastalıklarında gözlemleyebiliriz, olmayan görüntüleri görmek, bir düşüncenin içine takılıp kalmak, tekrarlar...

Veya bir hastalık değil de yaşamsal bir problem oluşur, herhangi bir kavramdan çıkamamak, mesela zengin kötü, fakir iyi demek, belirli bir ırka dost ya da düşman olmak, karşılaştırma yapmak, yargulamak... *İçeride dengenin olmadığını gösterir...*

Aynı şekilde, algı kapıları dengeli ve olması gerektiği gibi işlev gördüğünde, arındığında da yaşamsal gerçeklik -*bildiğimiz-gerçeklikten* farklılaşmaya başlar.

Kirlenmek ve arınmak zihinsel yüklemelere gönderme yapar.

Algı kapılarının kirlenmesi her şeyi olduğu gibi değil de belirli bir inanç, kavram veya duygu, düşünce üzerinden algılamak demektir.

Arınması ise yüklenmiş bu duygu, düşünce ve inançların ortadan kalkması ve başlangıçtaki saf ve temiz, önyargısız, karşılaştırma, yargılama yapmayan hâline geri dönmesi demektir.

Zihinsel yüklemeler sahte bir 'ben' yaratır, kendi kendine konuşan zihin var olmak istediği için kendisini devam ettirir. Zihni devreden çıkarmak bu iç ses için ölüm gibidir, yok olmak istemez.

Ancak, o suskunlaşmadan akıla ulaşmak ve hakikâti bulmak imkânsızdır diyebiliriz.

Ne zaman ki, iç ses susar, o zaman, gerçek 'ben'in safi doğası uyanır. Bu uyanış sonucunda doğal olarak ortaya çıkacak olan şey, anlayış, hoşgörü, iyi niyet, merhamet, sevgi ve huzurdur... İçeride dengenin kurulduğunu gösterir...

İçsel reseptörlerimiz dışsal reseptörlerimizle bağlantılıdır. Birlikte bir gerçeklik yaratırlar.

Bu gerçeklik, insanın yaşamıdır.

Yaşam, insan ne hâldeyse öyle şekillenir.

Değişeceğine inanırsanız değişir, değişmeyeceğine inanırsanız değişmez.

İnsanın kendi gerçeği, kendi hapisanesi ya da kendi özgürlüğü demektir.

Var olan ve yok olanlarla bir sınır çizer kendisine.

Sınır ne kadar katıysa, o kadar içe kapanır.

Sınır ne kadar geçirgense, o kadar dışa açılır.

Keşfedilmemiş olan keşfedilmeye, bilinmeyen bilinmeye başlar.

Sonsuz sınırsız bir ağın örgüsünde, attığı her adımda ağı titreştirir insan.

Var olmak ve yok olmanın ne demek olduğunu fark ettikçe, kendinden ayrı gördüğü onlarca varlığı, tek bir bilincin içinde kendinde birleştirebilir.

Öyle bir noktaya gelir ki, gözleri sadece dışarıya açılır kendini göremez ve yok olur, gördüğü her şey ise gözlerinin önünde var olur.

Ve öyle bir noktaya gelir ki, aynada kendi gözlerinin içine bakar, bir tek kendini görür ve var olur, yalnız kendini gördüğü varlığında her şey bir ân'da yok olur.

İnsan ne yaparsa yapsın bir ayna olmadan kendi yüzünü göremez.

Kendi yüzünü görmesi demek, kendisi ile tanışması ve kim olduğunu bilmesi demektir.

Nesnelerin gelip geçici dünyasında, eğer var olmak özünde bilince ait bir olgu ise, bilincin bütünlüğünde dış ve iç ayrımı kalmaz. Her şey birdir. Dışarıyı içeriye, içerisi dışarıya ayna görevi görmektedir.

Dikkat neredeyse odak orasıdır... Güneş ışığını yoğunlaştırmak için mercek kullanmaya benzer şekilde, dikkatimizi verdiğimiz her yere varlığın özünü oluşturan enerjiyi yöneltiriz. Canlandırmak için yoğunlaşmak ve yanmamasını sağlayacak kadar serbest bırakmak gerekir.

İnsan, dışarıya odaklandıkça dünyanın gerçeklikleri o kadar katılaşır.

Odağını değiştirip içine yöneldiğindeyse, hayal kurmak gibi insan için bu katı gerçeklik geçirgenleşir ve esnekleşir.

Kuantum fiziğinde, ‘gözlemci etkisi’ olarak adlandırılan fenomen, “bilgi taşıyan ışık gözlemlendiği ân’da farklı özellik sergiler, dalga ya da parçacık olabilir, davranışını değiştirebilir ve netleştirebilir” der...

Gözlemci, niyetine bağlı olarak yeni bir gerçeklik yaratabilir.

VAR MI, YOK MU?

Gelecek henüz bilinmeyendir. Bizler geçmişini bildiğimizi düşünürüz. Oysa geçmiş sadece zihnimizde var olur. Geçmişin yaşadığından emin olamayız. Geçmiş ile ilgili anılar tıpkı baygın bir insana neler olduğunu hatırlatmaya benzer. Var olmuş gibidir ama rivayet edilen bir hikâyeye biçiminde...

İnsan ancak içinde bulunduğu ân’ı duyu organları ile algılayabilir. Gerçek denilecekse, tek gerçeklik ân’ın içerisinde.

Bütün algılananlar bilinçte yaratılan bir gerçekliği yansıtır, bilen bilinçtir.

Her ân yenidir, bilincin bir niyete odaklandığı ve yoğunlaştığı mevcudiyettir.

Her şey ân'da var olur ve yok olur...

Pencereden baktığınızı hayal edin, bahçede olmayan kuşlar, göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede belirdiler.

Nereden geldikleri ile ilgili zihin bir hikâye yazdı.

Zihin yorum yapmayı ve devamlılığı sever...

Düşüncelerin ve zihnin suskun olduğu bir ân'da kuşlar bahçede belirir ve diğer bir ân'da göz açıp kapayıncaya kadar görüntüden kaybolurlar...

Belirmeleri ve kaybolmaları üzerine bir hikâye yazmadan, yorumlamadan sadece gözlemlediğinizde sizin için o ân'da var olmuş ve yok olmuşlardır.

Soran birisine, basitçe “*Kuşlar demin vardı, şimdi yoklar*” diyebilirsiniz.

Bilinmeyen bir âlemden gelen ve bilinmeyen bir âleme giden, algıda var olup yok olan... nedir?

Gerçekten hiç çocuk ya da genç olduk mu?

Dün var mıydı? Yarın var olacak mı?

Œimdi ben, bu satırları yazarken sizin okuduğunuzu hayal ediyorum, siz okurken benim yazdığımı hayal ediyorsunuz...

Benim dđnyamda siz gerçekten var mısınız? Sizin dđnyanızda ben gerçekten var mıyım?

İnsan, var ile yok arasında yaŒar.

YaŒam, sonsuz bir gđn gibidir insan için.

“Benim yaŒamım” dediği gerçekten de kendi yarattığı yaŒamıdır, ne’ye inanıyorsa o var olur.

Bilgi sınırlı, hayal etmek sınırsızdır. Yolculuğun baŒı bilgi ile baŒlasa da, yazılı kitaplar terk edilir bir yerden sonra.

YaŒam canlıdır. Henüz yazılmamıŒ bđtđn kitaplar hayal gđcđnđn içinde saklıdır.

Beden gibi yaŒam da bir araçtır. İnsan kendine inandıkça gerçekten yaŒamaya baŒlar.

Ve der ki:

Dış dünyayı kendimiz üzerinden biliriz.

İçinde yaşadığımız gerçeklik bize aittir. Herkesin yaşamı kendisine özeldir.

Her şeyi kapsayan ağ örgüsü hepimiz için ortak olsa da, onu algılayışımız farklıdır.

Keşfetmek, zihnin sınırlı dünyasından çıkıp sınırsız olann içine girme cesaretidir.

Henüz keşfedilmemiş olan, bilinmeyen, gerçekte hem vardır... hem de yoktur.

Sevgiyle...

***Kendime 1 Mektup,
05-12-2023, İstanbul***

* Yazıyı tüm görselleri ile birlikte okumak için

<https://intouchlife.art/2023/12/05/kendime-mektup-var-mi-yok-mu/>

“Simbiyotik Yaşam”

Yaşamın sırrının saklı olduğu bir yer var mıdır?

Gözlerimizle seyrettiğimiz bütün bu var’oluşun sırrı nedir?

Yaşam nasıl hayat bulur?

Beden nasıl oluşur?

Canlı ve cansız olmak ne demektir?

Can’lanıp yaşamanın anlamı ya da amacı nedir?

Bedenle buluşan bu can nereden gelir ve bedenden ayrıldıktan sonra ne olur?

Geldiği ve gittiği yer aynı mıdır?

Öyle ise, nedir önce onu geldiği yer’den ayrılmaya teşvik eden ve sonra da geri döndüren?

Yaşam öğrenilir mi?

Yaşamın sırrı nerede gizlenir?

Soruların hepsine birden yanıt vermek mümkün değil ancak, *merak eden için*, insanlık tarihi bu soruları ve daha nicelerini soranları ve buldukları yanıtları anlatır.

Kimi deneyler ve ispatlarla bulur yanıtı, kimi de içine doğan yanıtı işitip paylaşır. *Bilgi, iki türlü açılır insana.*

Yolun bir ucu bilimseldir, dışarıda gözle görülmesi ve ispatlanması gereklidir bulunanın, gerçek olabilmesi için değişmez olduğunun kabulü gereklidir.

Yolun diğer ucu ise dışarıya değil içeriye yönelir, zihni susturup yeterince sessiz olabildiğinde, kendisini tüm yaratılışa uyumla bağlayabildiğinde bulur yanıtı insan.

Yol, hangi tarafa yönelirse yönelsin, aslında sonuçta buluşacakları nokta bir ve aynıdır.

Her şeyi aydınlatan ışığın çıktığı kaynaktır.

...

İnsanın içine doğan bütün sorular, bir yanıt arzusuyla yola çıkar.

Bazıları aradığına kavuşur, bazılarıysa yolda kaybolur.

Yola çıkışın bir niyeti olur, yolu belirleyen.

O zaman, yaşama gelişin de bir niyeti olmalı en başında.

Yine de yaşam, yolun etrafında seyredilecek onlarca şeyle doludur, ilk ve asıl niyeti kolayca unutturan.

Bu dünya hayatı, hem seyirliktir hem de asıl niyetin yoludur.

En güzeli, yola seyrederek devam edebilmektir...

VAR OLUŞ

Şimdi, başka sorular sorup biraz daha anlamaya çalışalım.

Öncelikle duyularımızla algıladığımız ve içinde yaşadığımız madde dünyasına bakalım. Dünya'da yaşamın ve canlıların ortaya çıkışına...

Gerçekten neyi aradığımızı bulmamıza ise yol yardımcı olacak.

MADDENİN OLUŞUMU

Günümüzde hâlen geçerliliğini koruyan bir teoriye göre, evren, öncesinde ne olduğunu ve neden gerçekleştiğini bilmediğimiz, büyük patlama olarak adlandırılan bir etki ile oluştu. Bu etkiyi takiben, evrenin açığa çıkarak var olması bir ân'da ve zamansal olarak birbiri ardına gerçekleşen fazlarla meydana geldi. Ân'ın içinde, zaman ve mekân aynı ân'da yaratılmış oldu...

Bilim dünyasında en çok kabul gören teori olmasına rağmen, büyük patlama teorisini sorgulayan alternatif bakış açıları da mevcut.

Patlama öncesinde madde ve uzayın varlığı yoktu, bahsi geçen noktanın ne olduğu ise bilinmiyor. Açığa çıkardığı enerji, düşünüldüğünde, potansiyel bir enerji ögesi olarak tanımlanabilir. Mevcudiyeti hâlihazırda var olan bir öge. Bu anlamda, patlama ya da açılma, potansiyel bir enerjinin hareket hâline geçmesi demektir.

Öyleyse bu, bildiğimiz evreni ortaya çıkarmış olsa da, mutlak bir başlangıç değil de, kendi içinde bir gelişim-dönüşüm anlamına da gelebilir. İçinde yaşadığımız evrenin açıldığı gibi bir ân'da kapanacağı ve belki de ardından yeniden açılıp bir dönüşüme gireceği düşünülebilir. Açılma ile için dışa çıkması, kapanma ile dışın içe çekilmesi, torus benzeri bir devinim sergiler.

Evrenin var oluşu insanın yaşama gözlerini açması ve kapamasına benzer...

Var olan her şey bir gözlemci ve farkındalık olduğunda var sayılabilir.

İnsanın gördüğü her şey, o baktığı ve gördüğü sürece vardır.
Şeklen...

Varlıkların özünü görebilmek ve bilebilmek ise, bilinçli bir farkındalık ile bakmakla sağlanabilir.

Evren, gözlemleyen insan için mi yaratılmıştır?

Evren, bir arzunun yaratımı olabilir mi?

Evrenin var oluşunu ve ortaya çıkmasını kim ya da ne etkiledi bilmiyoruz ancak, insanın, onu ve yaşamı keşfetmek için bitmeyen bir arzusu olduğunu biliyoruz...

O hâlde, şimdilik, öncesini ve nedenini bir yana bırakarak, varlığın dünyasını bu açılım üzerinden inceleyelim...

BÜYÜK PATLAMA

Büyük patlama, tekillik noktası olarak adlandırılan bir noktanın açılarak genişlemesi ve çoğalmasındır. Noktadan açılan, ısınarak genişleyen bir alandı ve yayıldığı bölgeyi enerji ile dolduruyordu. Bu enerjinin kaynağından büyük bir parlama ve yüksek miktarda ısı ortaya çıktı.

Bu parlamaya 'kozmetik mikrodalga arkaplan ışıması' deniliyor.

Madde dünyasına dair ortaya çıkan ilk şey, ışınım ve ısı karışımı bu parlama ve yaratılan bu alan oldu. Ancak oluşum, ışık yayacak maddesel âlem ortaya çıkmadığı için, parlama sonrasında henüz karanlıktı. Aşırı ışık altında gözlerin kamaşıp karanlık görmesi gibi, yoğunluğun yayılıp genişlemesi, dönüşmesi gerekiyordu.

Evrenin varlığı, kaotik bir plazma hâlinde bulunan atomik alt parçacıklardan oluşuyordu ve bu yapı opaktı. Plazma içerisinde serbest hâlde bulunan atom altı parçacıklar, soğuma etkisiyle birleşme imkânı buldu ve elektriksel olarak yüksüz olan nötr atomları yapılandırdı, opak yapı şeffaflaşmaya başladı ve ışınım bu uzay alanında serbest bir şekilde hareket edebilir hâle geçti.

Ancak gerçek anlamda ışığın görülmesi, ışık yayabilen yıldızların oluşmasından sonra gerçekleşti. Sanki parlama, bu yıldızların içine yerleşmiş ve odayı aydınlatan bir lamba gibi evreni aydınlatmaya başlamıştı.

Bütün oluşum noktadan açılan ısı ışınım karışımı bir parlama ile başladığına göre, burayı daha net anlamak için bazı terimleri kısaca hatırlayalım...

ENERJİ

'Enerji'nin tanımı çok kapsamlıdır ancak kısaca, bir sistemin iş yapma kapasitesidir denilebilir.

Enerji, evrende ve doğada meydana gelen tüm fiziksel ve kimyasal olay ve tepkimelerde, mekanik, termal, ışık, elektrik ve manyetik tiplerde kullanılan veya dönüştürülen tüm formların genel adıdır.

Aslında, enerjinin görünür maddesel bir varlığı yoktur yine de, enerji canlı varlıklarda ve nesnelere gözlemlenebilir, depolanabilir ve ölçülebilir.

Canlı varlıklarda enerji sadece fiziksel olarak iş görmez, kütsesiz olan can, ruh, düşünce veya duygu da birer enerji kullanım ve üretim/dönüştürme sistemidir.

Potansiyel enerji, bir cismin durumuna veya konumuna bağlı olarak sahip olduğu enerjidir. Öte yandan, kinetik enerji, hareket hâlindeki bir cismin enerjisine verilen isimdir. Bu enerji cismin hızına ve kütsesine bağlıdır.

Termodinamik yasalarında enerjinin korunumu açıklanır.

Enerji asla tamamen yok olmaz, bir formdan diğerine dönüşür ve dönüşme sürecinde iş yapabilme imkânı verir.

Bu nedenle evren, açılmış olan kendi uzaysal alanı içinde, kapalı bir sistem olarak tanımlanabilir, yani, evrenin mevcut hâlindeki toplam enerji artmaz ve azalmaz.

Yanı sıra, kutupsal ya da zıt değerleri içeren bir yapıda olan evrenin enerjisi hem pozitif hem de negatiftir ve sifıra yakın mutlak bir denge hâlinindedir.

Bu enerji, içinde varolan her şeyi oluşturmuş ve kendini oluşturduklarının içinde depolamıştır.

Varolan bu şeyler, içerdikleri farklı enerji tiplerine göre farklı maddesel yapılar sergiliyor ve ayrı birimler gibi gözüküyor olsalar da, birbirleri ile evrensel ortamda bağlantılıdır.

Varlıklar, kendilerine ait hem kapalı hem de açık sistemleri sayesinde, mevcut enerjii paylaşarak kullanabilirler.

RADYASYON, ELEKTROMANYETİK RADYASYON, ELEKTRİK, MANYETİK ALAN

Radyasyon veya ışınım, elektromanyetik dalgalar ya da parçacıklar biçimindeki enerji yayımı veya aktarımıdır.

Elektromanyetik radyasyon, ya da kısaca EMR, içinde hiç atom ya da parçacık bulunmayan bir vakum ortamında veya atom ve parçacıklı bir maddede, kendi kendine yayılan dalgalar formudur. Uzayda ya da maddesel bir ortamda yayılabilen ve salınım yapan, bir elektrik alan ve bir manyetik alanın birlikte oluşturduğu radyasyon türleridir. Bunlar, radyo dalgaları, mikrodalga, terahertz radyasyon, kızıl ötesi ışınım, görünür ışık, mor ötesi ışınım, x ışınları ve gama ışınlarıdır.

Elektrik, atom altı parçacıkların hareketi sonucunda meydana gelen, yük taşıyan bir enerjidir. Bir elektrik yükü hareket hâlindeyken manyetik bir alan üretir.

Manyetik alan, mıknatısların veya elektrik akımı taşıyan iletkenlerin etrafında oluşan kuvvet alanıdır. Atomların manyetik alanları olduğu için, dünya ve insan da dahil olmak üzere her şeyin bir manyetik alanı vardır diyebiliriz.

Aurora olarak adlandırılan ışıklar, kutup bölgelerde taç hâlinde bu alanın görülebilmesidir. Hem Dünya'dan hem de uzaydan gözlemlenebilir.

İnsanın ve diğer canlıların da maddesel bedenleri içinde ve etrafında, aynı şekilde kuzey güney kutupları arasında hareket eden bu ışınlar, *aura* fenomeni olarak adlandırılır.

Evreni seyredip ışığın yolculuğunu takip ettikçe anlayacağımız gibi, ışık sadece bulunduğu ortamı aydınlatarak görmeyi ve görülmeyi sağlayan, elektrik ve manyetik alanlar yaratan, enerji ya da ısı veren bir etki değildir, bunlardan fazlasına sahiptir...

IŞIK

Evren bir ışınım ile ortaya çıktı ve görülebilir hâle geldi. Bu nedenle, ışık maddenin özünü kapsar diyebiliriz.

Günlük hayatımızda ışık, bir ışının kaynaktan çıktıktan sonra nesnelere çarparak veya direkt olarak yansımaları sonucu canlıların görmesini ve baktıkları nesnelere görülmesini sağlayan olguya verilen isimdir.

Işığın orijini, dalgalar hâlinde yayılan ve çok hızlı hareket eden ışıdır.

Işık, belirli bir kaynaktan çıkan ve ısı yayan bir enerjidir. Işığın oluşturan foton adı verilen küçük enerji paketleridir. Işık enerjisi, bir elektromanyetik radyasyon çeşididir ve gözle görülebilen tek enerji tipidir.

Alt parçalarını incelediğimizde göreceğimiz gibi, ışık bir enerji olsa bile sadece enerji değildir...

FOTON

Fotonlar, kütle ve yüksüz atom altı parçacıklardır. Kütleleri olmadığı için parçacık terimi foton özelinde 'en küçük enerji yumağı' olarak kullanılır.

Işık hızında ilerleyebilirler -ya da fotonlar sayesinde ışık hızı ortaya çıkar-.

Tüm parçacıklar gibi, fotonların da dalga boyları ve frekansları vardır. Dalga parçacık ikiliğine sahiplerdir, etkileşimlere parçacık olarak girer ve dalga hâlinde yayılırlar.

Çift yarık deneyinde, fotonların gözlemlendiklerinde, gözlemcinin niyetine göre davranarak yani, baktığımızda veya bakmadığımızda, farklı özellik sergiledikleri izlenmiştir.

Herhangi bir engelle karşılaşmadığı sürece, maddesel bir çevreye ihtiyaç duymadan doğrusal olarak her yöne yayılabilen ışık, maddesel bir çevre içerisinde, katı, sıvı ve gaz ortamlarda da yayılabilir.

Fotonlar, kütleleri olmadığı hâlde kütle çekiminden, yani bükülen uzay-zaman dokusundan etkilenirler.

Işık hızı ile ilerleyebildikleri için fotonlara göre zaman durağandır. Zamandan etkilenmedikleri için de değişime uğrayarak evrim geçirmezler.

Kütle enerjisi olmadığı için ışık, sadece kinetik enerjiye sahip gibidir. Işığın olmama hâli karanlık olarak tanımlanır. Belki de ışığın potansiyel enerjisi, bu karanlığın içerisinde durağan hâlde mevcuttur diyebiliriz.

Foton, kütle sahibi cisimlerden oluşan madde âlemi içerisinde kütsüz de var olunabileceğini gösteren bir temel birimdir. Fotonlar enerji taşıyan parçacıklardır ancak, salt enerjiden oluşmazlar ve dalgaboyu, hız, periyot, pozisyon, momentum, manyetik alan gibi sıralanabilecek kapsamlı bir içerikleri vardır.

Işık içinde birleşen fotonlar kapsamlı içerikleri sayesinde bir bilgi taşırlar. Bu bilgi, örneğin, insan gözü, kamera, teleskop gibi araçlar sayesinde algılanıp işlenerek görüntüye ya da kulak, radyo gibi araçlar sayesinde algılanıp işlenerek sese dönüşür.

Maddenin özü, bilgiyi ve hem bu bilgiyi taşıyarak yayacak hem de işleve geçirecek enerjiyi içerir.

Değişmez yapıları ve inanılmaz hızları ile fotonlar mükemmel bir haberci gibidirler. Foton aracılığı ile, evrenin içerisinde iletmek istediğiniz mesaj, ân'ında ve olduğu gibi, istediğiniz yere ulaşacaktır...

SES

Işığın titreşim sayısı ya da sıklığı frekanstır. Buna bağlı olarak, ışığın dalga boyunu ses notaları ile eşleştirebiliriz ve istersek bir araç yardımıyla bunları duymak mümkün olur.

Ses, ışık gibi elektromanyetik değil, mekaniktir, hava, sıvı ya da katı maddesel bir ortama ihtiyaç duyar, ışıktan farklı olarak boşlukta yayılamaz. Maddenin atomlarının ve oluşturdukları moleküllerin titreşmesi sonucu ortaya çıkar.

Ses de ışık gibi bir enerji türüdür, titreşimin enerjiye dönüşmesidir. Maddesel bu titreşim boyutunu atom âlemini incelediğimizde fark ediyoruz. Biz maddelerin biçimlerini ve renklerini görebiliyoruz ancak, atomların ve var olan her şeyin duyamadığımız bir de sesi vardır.

Algı boyutunda, ışık canlıların görmesini sağlarken, ses canlıların işitmesini sağlar.

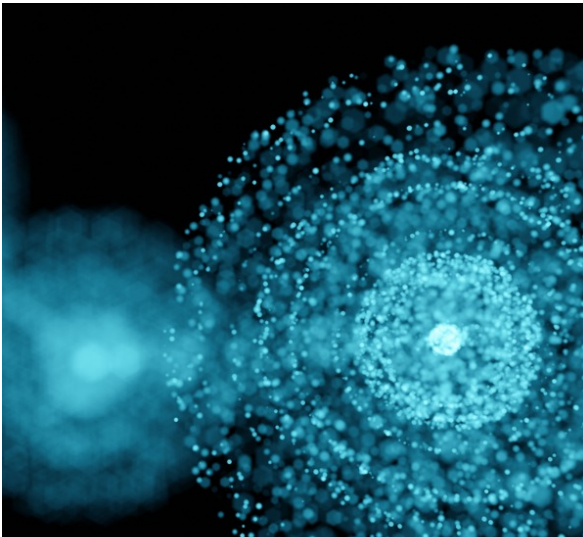
Ancak, görme ve işitmenin ötesinde, frekans bir varoluş birimidir. Her şeyin bir frekansı vardır ve titreşen her şeyi ölçümlendirebilirsiniz.

Varolan her hücre, kendi doğal frekansına sahiptir...

ATOM

Patlamanın etkisiyle yüksek hızda yayılan başlangıç ışınımı, aynı ân'da, merkezden uzaklaştıkça bir soğuma etkisine maruz kaldı.

Dalgalar hâlinde yayılırken soğuyan bu enerjinin içerdiği atom altı parçacıklar, maddenin temeli olan atomları, bu atomlar birleşerek maddeleri, evrendeki farklı gök cisimlerini, yıldızları, gezegenleri oluşturdu.

Maddeleri oluşturan atomlar, uzayın geniş boşluğuna benzer bir boşluğa ve orbitaller olarak tanımlanan bölgelerde hareket eden parçacıklara sahipler.

Sürekli hareket hâlindeki bu parçacıkların aralarında uzay benzeri muazzam bir boşluk mevcut...

Evrenin başlangıcındaki yüksüz nötr atomlar, çarpışmalar ve temaslar sonucunda birbirleriyle etkileşime geçerek kalıcı güçlü ya da geçici güçsüz bağlar kurdular. Kurulan bu kimyasal bağlar, elektromanyetik bir etkileşimle bağlanmak anlamına gelir.

Atomların en düşük enerji seviyesinde olma yani, kararlı bir yapıya geçme meyili vardır, bu aslında dingin bir hâle ulaşma çabasıdır. Yoğun bir günün sonunda dinlenme arzusu veya meditatif bir hâlde olma isteği gibi...

Bunu sağlayabilmek ve üzerlerindeki yükü atabilmek için de aralarında bağ kurarak paylaşım yaparlar. Bu bağların kurulması ve bozulması, evrende ve doğada gördüğümüz kimyasal ve fiziksel değişimlerin neredeyse tamamının sebebidir.

Atomların bağlanarak birleşmeleri molekülleri, elementleri veya bileşikleri ve nihayetinde maddeleri meydana getirir.

Bu titreşimsel ve uzaysı yapılarıyla birlikte parçacıklar maddesel ortamda bir araya geldiklerinde, sahip oldukları itici bir güç sayesinde, içerdikleri muazzam boşluğa rağmen biz maddeleri katı olarak algılarız...

Cansız olarak tanımladığımız bu oluşumların maddeleşme süreci aynı zamanda canlı olarak tanımladığımız oluşumların tohumlarını içeriyordu.

Bugün, bize göre canlı olan yaşam formlarını sadece Dünya gezegeni üzerinde gözlemleyebiliyoruz ancak, uzayın sonsuz içeriğinin nelere sahip olduğunu tam olarak bilmemiz mümkün değil.

Belki de, bu konuda önce düşünce yapımızı değiştirmemiz ve ashında en başta evrenin canlı olduğunu kabul etmemiz gerekiyor...

DÜNYA

Oluşum sürecinde Dünya gezegeni de kendi gelişim aşamalarından geçti. Hâlen sıcak olan kütlesi devam ettiği deviniminde gittikçe soğudu, dış yüzeyi bir kabuk oluşturdu, kendisi ile etkileşimde olan bir gök cisimleri grubuna dahil oldu.

Samanyolu galaksisi olarak adlandırdığımız bu grupsal yapı, evrenin sayısız birleşik devinen gök cisimlerinden sadece biri.

Samanyolu galaksisi içerisinde Dünya, Güneş'in çekim gücü etkisinde bir grup gezegen, uyduları, asteroitler, gök taşları, kuyruklu yıldızlar ve kozmik tozlarla birlikte bir sistem içinde hayatına devam ediyor.

Bu gezegenlerin her biri farklı yapıda. Bugün bilebildiğimiz kadarı ile, Dünya üzerinde var olan hayatın bu gezegenlerde varlığını sürdürmesi mümkün değil. Dünya, hepsinden farklı olarak yaşam veren suya ve kendi koruyan atmosferine sahip.

Ancak, sadece bu ögeler yaşam için yeterli değil. Nasıl ki evreni ortaya çıkaran büyük bir patlama enerjisi idi, Dünya üzerinde hayatın var olabilmesi için de bir değişim fazına ihtiyaç vardı. Bu değişimin nasıl gerçekleştiği ile ilgili henüz kesin ve üzerinde ortaklaşa anlaşılmuş bir teori yok. Birden çok teori var.

Bunların bazıları hem suyun hem de hayatın dış uzaydan gelmiş olabileceğinden bahsederken, bazıları Dünya üzerinde gerçekleşen kimyasal tepkimelerden bahseder...

SİMBİYOZ

Ben, Dünya ve Güneş arasındaki ilişkiden yola çıkacağım...

Her ne kadar, gök cisimleri uzayın enginliğine yayılmış olsa da, birbirleri ile bir ilişki içerisinde. Gruplaşmaları, galaksiler, ortak gezegen sistemleri ya da uydu bağlantıları gibi farklı yapılarda ve her bir yapı, içerdiği gök cismini farklı bir şekilde etkiliyor. Bu, devasa ölçüde bir simbiyotik ilişkiler örgüsü.

Simbiyoz, fiziksel olarak birbirine bağlı ya da biri diğerinin içinde yaşayan organizmaların durumunu ifade eder. Söz konusu olan iki ya da daha fazla canlı olabilir, aralarındaki ilişki simbiyotik ilişki olarak tanımlanır.

Güneş sistemi içerisinde yer alan gök cisimleri birbirlerine bağlıdır. Ana merkezde Güneş olmakla beraber bu karşılıklı bir ilişkidir. Merkezdeki Güneş, inanılmaz bir enerji santrali gibi sıcaktır, kütleindeki sıcak gazlardan ısı ve ışık şeklinde yayılan radyasyon, sistemindeki gezegenleri etkiler.

Dünya ise, ite sıcak olmasına rağmen dış yüzeyde soğumuş ve kabuk bağlamış, içten çıkan gazların etkisiyle bir atmosfer oluşturmuştur. Atmosfer, güneş ışınlarının zararlı etkilerine karşı koruyucu bir kalkan gibi çalışmış, değişimlerde hayatın temel gereksinimi olan ısı ve ışığın uygun miktarda içeri alınmasını sağlamıştır. Bildiğimiz türde bir hayat sadece Dünya gezegeninde var.

Bu ilişkide Dünya, kendi hayatının varlığını Güneş'e bağlı olarak sürdürmekte...

CANLI YAŞAM FORMLARI

Herhangi bir şey nasıl dönüşüme uğrar? Bir şeyin değişebilmesi için gereken nedir?

İnsan kendi yaşamına baktığında, değişimin ya dış bir etki ya da i bir etki ile gerçekleştiğini görüyor. Dış etki bazen zorlama olabilir, i etkinin ise, istek ve yüksek bir motivasyona ihtiyaı var.

Dünya şartlarında, insan kadar komplike görmediğimiz yaşam formlarının ortaya çıkması da aynı şekilde gerçekleşmiş benziyor. İçsel arzuları var mıydı bilemeyeceğim ama ilk yaşam formları dışsal etkenlere maruz kaldılar. Yani, isteseler bile aynı kalamayacakları bir ortamın içindeydiler.

Tıpkı evrenin oluşumu gibi...

Canlı yaşamın tam olarak nasıl başladığı henüz çözülebilmemiş değil. Bunun *-yine-* içsel ya da dışsal bir etki ile olabileceği düşünülüyor.

Dışsal olarak, Dünya'ya çarpan bir gök cisminin etkisi veya diğer bir gezegenden gelen bir yaşam formunun burada çoğalıp devam etmesi ya da içsel olarak, cansız yaşam parçacıkları olan elementlerin geçirdikleri birtakım kimyasal ve fiziksel süreçlerden sonra ilk yaşam formu olan hücrelere gelişmesi sonucunda.

Yine de gerçekten can veren nedir?.. Buna daha sonra tekrar bakacağız...

Dünya'nın oluşumu sonrasında, suyun ortaya çıkışı, tek hücreli yaşam formları, oksijenin ortaya çıkışı ve fotosentez, atmosferin oluşması, ökaryotlar, çok hücreli yaşam, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar olarak yaşamın evrimsel tarihini bulgular ışığında bir miktar takip edebiliyoruz. Ancak çoğu boşluk, teorilerle doldurulmak zorunda ve birçok şeyi de bilmiyoruz diyebiliriz.

Bildiğimiz yere bakarsak, yaşamın sürdürülebilir olması için tek ve bir olan hücrenin çoğalması gerekliydi. Çoğalmak iki yönde gerçekleşti, kendi içinde ve kendi dışında.

Bir hücre kendi içinde çoğalabilirse kendini farklı bir faza sokup içerik, ebat ve fonksiyon değiştirebilip gelişebiliyordu. Bir hücre kendi dışında çoğaldığında ise yepyeni bir kavramla karşılaşılırdık; *üremek*.

Üremek, yaşam için kendini devam ettirmenin yolu...

Yıllar önce babamla yaptığımız bir sohbeti hatırlıyorum. Babam elektrik ve elektronik mühendisliği okumuş, hayatını mesleğine adanmış bir insandı. Emekliliğinde, bilgisini yeni nesillere aktarabilmek için, mesleki bir kitap yazdı; *Elektrik Şebekeleri...*

Benim içinse, bu görünmeyen ögenin yaşamdaki anlamı daha farklıydı; *doğru kullanılması ve dikkat edilmesi gereken bir enerji formu, gözle görülemeyen bir güç...*

Mesleki aktarımların içerisine bir bölüm daha ekledi babam, bu bölüm canlıların sahip olduğu elektrikten, biyo-enerjiden bahsediyordu kısaca. Kendi uzmanlık alanı olmadığı için çok detaya girmemiş ama bunu ekleme ihtiyacı hissetmişti...

Kitabı yazarken bölümleri benimle paylaşırdı, sohbetlerimizden birinde ona “*Yaşam nedir?*” diye sordum, yanıtı da aynı şekilde kısa ve net oldu, “*Yaşam üremektir.*”

Üremek, hem basit hem de komplike bir yetenek.

Canlılar cinsiyetsiz üreyerek kendi kopyalarını çoğaltabilirler. Cinsiyetli üreyebilmek içinse, birleştiklerinde kendilerine benzer olanı ortaya çıkaracak iki aynı ama, farklı canlıya ihtiyaç var.

Bu bir nevi, saklamak istediğiniz gizli bir formülü, tek bir parçası bulunduğunda kimse çözemesin diye, ikiye bölmek gibi. *Anahtar ancak kilit olduğunda sırrın kapısını açıyor.*

Dünya üzerindeki canlı hayat formları, bir olan hâllerinden üreme sistemi içerisinde ikili hâle geçtiler.

Yeni bir yaşam ancak, birleştiklerinde ortaya çıkıyordu ve ortaya çıkan bu yeni yaşam artık kendini doğuranın kopyası değildi, *kendi benzersizliğine sahipti.*

Tabii ki, o döneme ait bahsettiğimiz ilk canlılar hücresel yapılar. Şimdi biraz onlara bakalım. Ökaryotları tanıyalım...

ÖKARYOTLAR

Hücre, bir canlının yapısal ve işlevsel özellikler gösterebilen en küçük birimine verilen isim. Kelimenin kökeni latince, 'cellula' küçük odacık demek.

Bir hücrenin içerisinde, solunum, beslenme, sindirim ve boşaltım gibi yaşamsal faaliyetler gerçekleşir.

Hücre teorisi, tüm canlıların hücre veya hücrelerden meydana geldiğini ve hücrenin içindeki genetik yapının diğer hücrelere aktarıldığını anlatan bir kuram. Tek hücreli yapılardan, bugün incelenebilen çok hücreli yapılara kadar onlarca çeşit hücre tipi tanımlanmıştır.

Çeşitleme olsa da, temel özellikler benzerdir.

Prokaryot hücrelerin içsel zarları yoktur. Bakteriler ya da mavi yeşil alglerdeki gibi iç ortamları henüz ayrışıp düzene girmemiş, yarı-kaotik olarak tanımlanabilir.

Ökaryot hücreler ise, kendi içlerinde organize olmuşlardır. Ökaryot, gerçek çekirdeğe sahip demektir. Organellerini ayıran içsel zarlar vardır. Bu hücrelerin oluşumu, canlıların evriminde önemli bir nokta, çünkü karmaşık hücre türleri ve neredeyse çok hücreli tüm canlıları içerirler.

Bitkiler, hayvanlar ve insanlar ökaryot hücrelere sahiptir. Esnek yapılarından dolayı binlerce kata kadar büyüeyebilirler. Bildiğimiz en büyük ökaryotik hücre kuş yumurtalarıdır.

Canlı olan hücrelerin altyapılarına indiğinizde, cansız olan moleküler dünyayı bulursunuz.

Bildiğimiz anlamda, molekülleri oluşturan atomlar ya da atom altı parçacıklar canlı olarak tanımlanmazlar. Yine de, bu atomlardan meydana gelen moleküllerin bazıları hayata can veren tiptedir.

Organik olarak tanımlanan bu moleküller bir araya geldiklerinde canlı yaşam formlarını oluştururlar.

İnorganik maddesel formlar daha sabit ve değişmez gözüktürken, organik maddesel formlar canlı yaşamdırlar ve hücrelerin çeşitlenmesiyle farklı türleri ve yaşamın gelişimini sergilerler.

Canlı olmak, değişime uyum sağlamak gibidir.

Kolay yapılan ama, bir o kadar da kolay yıkılan bir yapısı vardır canlıların. Elmas gibi bazı inorganik maddeler çok güçlü bağlara sahiplerdir ve milyonlarca yıl bütünlüklerini koruyabilirler.

Bitkiler, hayvanlar ve insanlar gibi organik maddeler ise, belirli bir yaşam ömrüne ve enerjisine sahiptir, atomlar gibi yüklerini hafifletmek istercesine bu enerjiyi kullanırlar ve ne yaparsanız yapın, bu sürenin sonunda bedensel bütünlüklerini koruyamazlar, kurulmuş olan atomik bağlar bozulur, bununla birlikte moleküler ve maddesel bazda çözünürler.

Canlı olmak, aynı zamanda canlılığı sürdürebilmek için birbirine ihtiyaç duymaktır.

Canlılar birbirleriyle beslenirler. Bu beslenme, alt boyutta hayatta kalmak için enerji almak üzere gerçekleşir. Hayat kazanılır ya da kaybedilir. Beslenmek, kazanç ve kayıptır. *Belki de bu nedenle, bereket denilince, ilk akla gelen yaşam veren gıda olur.*

İnsan gibi daha komplike bir yaşam formu içinse beslenmek sadece hayatta kalmak değildir. İnsan, çok yönlü bir beslenmeye ihtiyaç duyar.

Bu bağlamda bedensel olarak, kendi aralarında olduğu gibi bitkiler ve hayvanlar insana gıda olurken, insanların yaşamla, buldukları çevreyle, birbirleriyle ve kendileriyle kuracakları ilişkiler farklı bir beslenme modeli oluşturur. Mal, mülk, iş, para, şöhret, saygı, sevgi, hepsi birer beslenme aracıdır ve kazanç ya da kayıp olabilirler insan için. Yaşamın sağlığını ve bereketini bunların bütünlüğünde buluruz.

İnsan, hem madde hem de mânâ ile yaşamını sürdürür.

Maddesel olarak tıpkı diğer canlılar gibidir. Mânâ ise insana bambaşka bir boyut katar. İnsanın ruhu olarak adlandırdığımız bu boyut, görünen beden âleminden farklı, görünmeyen bir yaşamsal âlemin parçasıdır.

Her ne kadar hayatta kalması için madde âlemine bağımlı olsa da, insana yaşam içinde gerçekten can veren bu âlemdir.

Bu anlamda, ruh ve can birdir. Can olarak adlandırılan hayatî unsur, ruha dönüştüğünde, hayvan âleminden ayırarak, insanı var eder...

SİMBİYOTİK YAŞAM

Dünya'nın içinde bulunduğu sistemle ve Güneş'le olan simbiyotik ilişkisi gibi, insanın da dünya yaşamında simbiyotik ilişkilere ihtiyacı var.

Simbiyotik ilişkiler yaşam örgüsünün bölünmez bütünlüğünü ve işleyişini tanımlar.

Birlikte ya da iç içe yaşayan canlılar, bir ilişki içinde birbirlerine karşılıklı yarar sağlayabilir, ilişkide biri diğerinden yararlanırken diğeri etkilenmeden kalabilir, ilişki iki tarafa da yarar sağlamayabilir veya iki taraf da hiçbir şekilde birbirlerinden etkilenmeyebilir, ya da ilişkide biri yarar sağlarken diğeri zarar görebilir, hatta ölebilir...

Karşılıklı yarardan zarara doğru simbiyotik ilişkilerde;

-Mutualizm (mutualism), her iki canlının da ilişkiden yarar sağlamasıdır,

-Kommensalizm (commensalism), iki canlıdan birinin yarar sağlaması, diğerininse bu ortaklıktan etkilenmemesidir,

-Nötralizm (neutralism), her iki canlının da ortaklıktan etkilenmemesidir, yan yana olsalar da bağımsız olabilmeleridir,

-Rekabet (competition), üstünlük çabası içinde her iki canlının da yarar sağlayamamasıdır,

-Ammensalizm (ammensalism), iki canlıdan biri zarar görürken diğerinin zarar ya da yarar görmemesidir,

-Parazitlik (parasitism), iki canlıdan biri yarar sağlarken diğerine zarar vermesidir,

-Av (predation), iki canlıdan birinin diğerine besin olmasıdır,

-Av (herbivory), besin olan canlının bitki olma durumudur.

İLİŞKİLER

Bütün yaşam ilişkiler üzerine kuruludur.

İlişki türlerinde yapılan yukarıdaki genelleme, dünya üzerinde her boyutta kurulan yaşamın bir özeti gibidir.

İster bir ağacın dallarında yuva yapan kuş olsun, isterse karnını doyurmak için avlanan bir avcı olsun, canlı cansız her varlık birbiri ile bir tür ilişki içerisindedir.

Şimdi, oturduğunuz yerde bu yazıyı okuduğunuzu farz edin...

Belki telefon ya da bilgisayar üzerinden yazıya ulaşıyorsunuz. Telefonunuzla ya da bilgisayarınızla bir ilişkiniz var, yeni aldığınız telefonu çok seviyor ya da eski bilgisayarınızın yavaşlığından şikâyet ediyor olabilirsiniz. İlişkinizde bilgisayar ya da telefon etkilenmeden kalırken, kurulan ilişki sizi memnun ederek yarar sağlayabilir veya sıkıntı ile birlikte zarar verebilir.

Yazıyı okurken çayınızı ya da kahvenizi yudumluyor olabilirsiniz. Çayın tadından memnunsanız, bu, aranızda kurulan güzel bir ilişkiyi gösterir, çay size yarar sağlıyordur. Ancak, bu ilişki öncesinde çayı hasat eden toplayıcı-avcı, onun bilinen hayatını sona erdirdi ve av ilişkisi üzerinden onu besin hâline çevirdi. Çay size ulaşana kadar zorlu aşamalardan geçti.

Yazıyı okuduktan sonra fikirlerinizi bir arkadaşınızla konuşmak istediniz. Bu arkadaşınızla yapacağınız konuşma her ikinizi de geliştiren bir açıklıkta olabilir ve yarar sağlayabilir ya da tam tersi tutucu fikirlere sahip arkadaşınız size şiddetle karşı çıkabilir ve ilişkiyi her ikinize de zarar verecek hâle çevirebilir.

Her ân ve sürekli değişen ilişkilerde, çay sizin bedeninizi beslerken, güzel bir sohbet ruhunuzu besler...

Ancak, yarar ve zararına bakarken, ilişkileri hem uzun vadede hem de ân içerisinde değerlendirmek gerekir. O ân için iyi olan, bir sonrasında aynı etkiyi vermeyebilir.

Bu nedenle, her ilişkinin kendi değişkenliğine uygun, sürekli değerlendirilmesi ve yenilenmesi gerekir.

Şahit olduğunuz yaşamı ilişkiler içerisinde tanımlayabilir, anlayabilir ve yorumlayabilirsiniz.

Varolan her şey enerji alır, enerji verir ve enerji boyutunda sürekli bir değişim ve dönüşüm içerisinde. Evrendeki ve bu dünyadaki her şey, içsel ya da dışsal ilişkileri ile birbirlerini etkiler dönüştürürler.

Dönüşüm bazen olumlu, bazen de olumsuz yönde gerçekleşir. Dönüştüren etkiyi bazen görebilir, bazen de göremeyebiliriz.

Yağmurun toprağa düşüp ekinleri büyütmesi olumludur ve gözle görülebilir.

İnsanın kalbini kıran büyük bir üzüntünün veya biriken öfkenin bir hastalığı ortaya çıkarması ise olumsuzdur ve gözle görülemez. Olumlu dönüşümleri iyi talih, olumsuz dönüşümleri ise kötü talih olarak adlandırırız. Talih, sanki insana bahşedilen bir şey gibi algılansa da, ilişkileri anladığında, insan talihini yönlendirmeye başlar.

Sebepler ve sonuçlar arasında fırsatlar vardır.

Fırsat, insanın bilgiyi değerlendirecek sebep sonuç arasındaki ilişkiyi değiştirebilmesidir. İnsan fırsatları doğru değerlendirdiğinde, olumsuz meyili olanı tamir edebilir, avantaj sahibi olmayı kurtarabilir, iyi gideni daha da geliştirebilir.

Ancak, sadece bilmek ve bilgiye sahip olmak yeterli değildir, bilinenin yaşama geçiriliyor olması da gereklidir ki insan bilgeliği kazanılabilsin...

“BİLGİLİ İNSAN YAŞAMI BİLİR, BİLGE İNSAN İSE KADERİ DEĞİŞTİRİR.”

Tarih boyunca benzer bir şekilde, hayata gelen her birey, yaşamını inşa ederken en temelinde geçimini sağlayacak bir iş, bu iş için edineceği bir eğitim, barınıp korunacağı bir ev, paylaşım yaparak güven ve sevgi sağlayacağı bir aile, arkadaş ve topluluk içerisinde olmak istemiştir.

Böyle bir yaşam formatında, bireyin önem verdikleri para, mal, mülk ya da şöhret, başarı, takdir, saygı ve sevgi gibi değerler olabilir.

Birey bu değerleri kişisel yetenekleri ve çalışması ile kazanıyor gibi gözükebilir de, aslında her birinin çok kapsamlı ilişkiler ağı içerisinde gerçekleştiğini görebiliriz.

Anne ve baba, eş ve çocuklar, arkadaşlar, iş, hepsi ilişkiye dahildir. Bunun da ötesinde eşyalar, mekânlar, hava durumu, gezegen etkileri ya da yaşanan olaylar bile birer ilişkidir.

İnsan, zaman ve mekân ile, zamanın ve mekânın sundukları ile, sürekli değişen ve dönüşen bir ilişki örgüsü içerisinde...

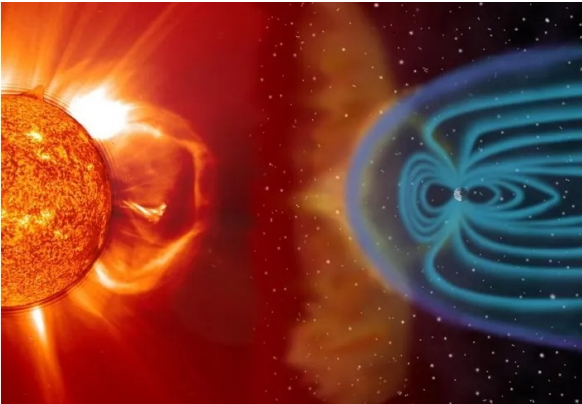
YAŞAM

İlk ilişki insanın dünyaya gelişi için gerekli olandır. Yumurta ve sperm arasında kurulan bu ilişki, benzersiz yeni bir canlıyı, insanı ortaya çıkarır.

Her insan için yaşam kendi hayatıdır.

Yumurta ve spermin birleşmesi, Güneş ve Dünya arasındaki ilişkiye benzer.

Güneş devasa bir yumurta gibidir, manyetik enerji alanı içerisinde Dünya ise, bu yumurtanın çekim gücünde bir sperme benzer.

Farklı atomların kendilerini inşa etmek için bir bilgiyi kullanmaları gibi, her yumurta kendisi ile eşleşecek bir spermi kabul eder, diğerleri sadece bu tek bir birleşme için potansiyel olarak mevcut olur.

Bu anlamda, ortaya çıkacak olan yeni canlının ne ya da kim olacağı önceden belirlenmiştir denilebilir.

Yaratılan yeni bir evren gibi.

Yeryüzü ve gökyüzünün birlikteliği olarak adlandırabileceğimiz Dünya ve Güneş ilişkisinde, enerjisel olarak birleşmeleri evrenin oluşmasındaki büyük patlama benzeri bir değişim başlatır ve Dünya üzerinde yaşam var olur. Dünya, maddesel olarak Güneş'in içerisinde kaybolmaz ama, güneş ışınları enerji olarak Dünya'ya nüfuz eder ve hayat verir.

Anne ve babanın birlikteliği ise, bir başka büyük patlamaya sebep olur, sonucunda insan yaşama doğar.

Güneş ve Dünya arasındaki bu simbiyotik ilişkide Dünya yarar sağlıyor gibi gözükse de henüz Güneş'in bu sistemden nasıl bir yarar sağladığını bilemiyoruz.

Evrenin içerisinde bu tip yıldız ve gezegen sistemlerinin ilişki bağlarını ve etkilerini de bilemiyoruz.

Bununla birlikte, bedenimizdeki bir hücrenin var olabilmek için bütün sisteme ihtiyaç duyması gibi, Güneş'in de içinde bulunduğu sisteme ihtiyacı olduğunu söyleyebiliriz.

Bize göre, evrende bildiğimiz türde yaşama sahip olan tek gezegen Dünya demiştik.

Yine bize göre, aslında tüm evren gaz, toz ve taş parçalarıyla dolu, aşırı sıcak ya da soğuk, kuru ve cansız bir oluşum.

Ancak, bu cansız olarak tanımladığımız oluşum, Dünya üzerinde yaşama imkân veren ve özünde can sahibi olan bir bütünlük.

Ve canlı olmak belki de bizim bildiğimizin ötesinde bir kavram...

Güneş ve Dünya'nın birlikte ürettiği yaşam formları, insan için de geçerli olan, tüm ilişkilere sahipler.

Bu nedenle, Dünya üzerindeki varlıkların yaşamlarını incelediğimizde, insanın yaşadığı ve yaşayacağı tüm ilişkisel sebep ve sonuçları gözlemleyebiliriz...

BİREY

Üremek, türler için soyun devamlılığıdır. Anne ve babanın birleşmesi, yaşamın devamlılığını ve gelişimini sağlaması açısından her iki tarafa da yarar sağlayan bir ilişkidir.

Yumurtanın kabul ettiği sperm ile birlikte başlayan değişim süreci, birleşenleri zigot adı verilen bir yapıya dönüştürür. Zigotun oluşabilmesi için yumurtadan gelen 23 ve spermden gelen 23 kromozomun birleşmesi gerekir.

İkiye bölünmüş olan gizli formül bu birleşmeyle açığa çıkar ve yaşamın sürümünü yeni bireyin içinde gerçekleştirip sonra tekrar gizlemek üzere faaliyete geçer.

Her yeni bireye eşsizliği veren bu ikili birleşmedir.

Birey, kendine özgü nitelikleri olan ve bunları yitirmeden bölünemeyen tek varlık demektir.

Türlerin içerisinde, türü meydana getiren her bir varlık bireydir.

İnsan içinse, birey olmak sadece türün bir üyesi olmakla sınırlı kalmaz.

Gerçekten birey olmak, bilinci ile düşünsel, duygusal eylemde bulunan ve yaşamın içerisinde bağımsız bir varlığa sahip olarak faaliyetleri ile etki ve değişim yaratan bir fert olabilmektir...

BİLGİNİN İNSANA DÖNÜŞÜMÜ

Oluşan DNA molekülü bu eşsiz bireyin tüm yazılımını içerir, yani bu tek hücrenin erişkin hâle gelebilmesi için gerekli olan tüm bilgiye sahiptir.

Şimdi, bu tek hücrenin gelişerek büyümesi gereklidir. Sahip olduğu genetik bilgiyi değiştirmeden çoğaltabilmesi için mitoz bölünme denilen bir evreye girer. Tek hücreli bir canlı için bu bir cins üretilir. Kendisinin birebir kopyasını ortaya çıkarır.

Ancak, zigot çok hücreli bir canlıya dönüşeceği için biz buna gelişim ve büyüme diyoruz. Dar anlamda tek bir hücre üreyerek çoğalmakta, geniş anlamda ise yeni bir birey gelişerek büyümektedir.

Bu tek hücre, kendini taşıyan annenin bedeni içinde bir yolculuk yaparak gelişeceği uygun bir yuva ve bu yuva içinde bir köşe bulur. İhtiyacı olan tüm besin ve yaşam kaynağı burada mevcuttur.

Konak olarak kullanılan anne bedeni ile kurduğu bu ilişkide aslında o bir parazit ancak, anneye zarar vermeyen bir yapıda.

İnanılmaz bir hızda bölünerek çoğalmaya devam eden bu oluşum, kendi programlı bilgisiyle bir cins akıl sahibidir ve yapılacakları bilir.

İlk başta kalp ve merkezi sinir sistemi yapısal olarak gelişir. Bu yeni dünya içerisinde kendine korunma ve barınmayı sağlayacak geçici bir ev inşa ederek plasentayı meydana getirir. Plasenta bir cins arayüz görevi görür. Anne ve bebek arasında madde alışverişini sağlar ancak, bu iki canlının kanları birbirine karışmaz, bu sayede annenin bağışıklık sistemi beden içinde parazit olarak büyüyen bu yeni canlıyı kabullenir. Yine bu arayüz, bebeğin organları oluşuncaya kadar hem bir bakım ünitesi gibi hayati organlar olan akciğer, karaciğer, böbreklerin yerine fonksiyon gösterir hem de bir salgı bezi gibi hormonları düzenler.

Gelişen ve büyüyen bu yeni birey organik olarak canlıdır ancak, anne karnında geçen bu süreç içerisinde henüz yaşama başlamış sayılmaz.

Kendi isteklerini ve iradesini kullanıyor olacağı asıl yaşamı doğum ile başlar.

Tek bir hücre ile başlayıp yeni bir bireyin oluşmasını sağlayan bu süreçteki ilişki tipi, doğum ile birlikte değişir. Anne artık bir konak değil ve yeni doğan birey de artık bir parazit değil, bedensel olarak bu iki canlı doğum sonrasında nötr bir ilişkiye geçerler.

Her ikisi de kendini yaşatacak bedensel fonksiyonlara sahiptir. Yine de, yeni doğan bebeğin yaşama devam edip gelişebilmesi için annenin desteğine ve bakımına ihtiyacı vardır. Annenin sevgi ile ve memnuniyetle katıldığı bu karşılıklı ilişki iki canlıya da yarar sağlayan tipte sayılabilir. Eğer anne ya da bebek herhangi bir sebeple yarar sağlayamıyorsa ilişki tipi değişecektir. Bu ister doğum sonrası annenin depresyona girmesi olsun, isterse bebeğin yeterince süt alamaması, ilişki tipi zarar verici bir hâle dönüşmüş olabilir.

DENGE

Yaşam içerisinde ilişkilerin değişim ve dönüşümlerine baktığımızda önemli bir noktayla karşı karşıya geliriz:

Denge.

Evrende her şey sürekli hareket hâlinindedir. Sabit olarak gördüğümüz şeyler bile aslında hareket ederler. Bir kaya oluşumu yüzyıllarca aynı noktada duruyor gibi gözükabilir, dış ve iç yapısında, bulunduğu ortamın etkilerine göre, değişimler olacaktır.

Yol kenarında duran bir taş kendi başına hareket etme yeteneğine sahip olmasa bile, yoldan geçen birinin çarpması ile ya da yağmur sularının şiddetiyle sürüklenerek hareket edecektir.

Hareket canlı ya da cansız tüm varlıklar için kaçınılmazdır.

Hareketi sağlayan enerjidir ve bu enerjinin etkisi değişime ve dönüşüme sebep olur.

İp üzerinde yürüdüğünüzü düşünün, elinizde denge sağlamak için tuttuğunuz değnek sağa veya sola eğilecektir, düşmeden yürüyebilmek için değneği dengelemeniz gereklidir, bu, *her adımın dikkatli atılmasını ve her adımda çabasız bir çaba gösterilmesini gerektirir.*

İki kutbun çekici gücü dengenin sürekli bozulmasına neden olur, tüm varlıklar bu kutuplar arasında gidip gelirler. Herhangi bir sebeple kutuba yaklaşan aşırı uca doğru gelmiştir.

Denge, orta noktadadır. Dengeye ulaşabilmek için, hareketi tersine çevirerek aşırı uçtakini ılımlı hâle getirmek gerekir.

Peki ama neden? Neden denge bu kadar önemli?

Aşırı uçlar bir arabanın motorunu sürekli yüksek güçte ya da sürekli yetersiz güçte çalıştırmaya benzer. Bir süre sonra motor bozulmaya başlar ve ideal hâlinde olduğu gibi fonksiyon gösteremez.

Atomların kararlılığa meyilli olması, Dünya atmosferinin yaşam verebilmek için belirli şartlara sahip olması veya ideal beden ısısı gibi bir denge hâli, yaşamda göreceli ideal bir düzen sağlar.

Evren kendi kapalı iç kutupsallığında mutlak bir dengede olsa bile, içinde yer olan varlıklar, açık-kapalı sistemleri nedeniyle, sürekli olarak mutlak dengede kalamaz.

İdeal düzen göreceli olsa da, bu düzene yaklaşmak ve korumak, evren ile uyumlanarak bir olmaya, *yaşamda karşılaşılan her şeyi ılımlı bir şekilde yönetebilmeye ve çözebilmeye yarar...*

Anne ve bebeğin ilişkisine dönersek...

Doğum sonrası ayrı birer birey olarak genel anlamda nötr ilişkiye geçmiş olsalar bile, hâlen bebeğin yetişkin olacağı döneme kadar bakımından anne ve baba sorumludur.

Bu çekirdek aile içerisinde, bireylerin birleşik varlığında, ilişki hem nötr tutulmalı hem de gereken yan ilişkiler oluşturulmalı ve sürekli yenilenmelidir.

Çocukluk döneminde, anne, bebeğin bakımından sorumludur, baba ise, ailenin genel refahı ve güvenliğini üstlenir.

Yine bir başka ilişki ile, anne ve baba birbirlerine ve çocuklarına sevgi ve saygı beslemek durumundadır...

Varlıklar âleminde her gün yenidir. Bu her yeni günün getirecekleri tahmin edilse de özünde bilinmeyendir. Bu nedenle, hiç bir ilişki sabit görülemez ve her ân bütün ilişkilerin tekrar gözden geçirilip düzenlenmesi gereklidir...

Dengeyi kurmak ve korumak için her varlık kendi yöntemlerini kullanır.

Zigotun kendi programlı bilgisiyle bir cins akıl sahibi olduğunu, neye ihtiyacı olduğunu ve ne yapacağını bildiğini söylemiştik. Canlılar âleminde bitkiler ve hayvanlarda da aynı aklın devrede olduğunu görürüz. Hiç kimse anne olan bir kediye yavruları dünyaya geldiğinde neler yapacağını öğretmez, o sahip olduğu otomatik bilgiyle neler yapacağını bilir. *Bu bir cins bilinçtir.*

Burada söz sahibi olan, bilincin bizzat kendisidir, bilincin işlev gördüğü varlık daha çok bir araç benzeridir.

Her varlık programlandığı şekilde yaşar, bu nedenle türlerin bireyleri temelde birbirlerinin aynısıdır, aynı kategoriye aittirler. Beraber yaşayacakları bir köpek seçmek isteyenler bunu çok iyi bilir, genel huyları tahmin etmek için öncelikle köpeklerin cinsine bakılır. *Yine de, insana yaklaştıkça, hayvanlar âleminde de bireysel karakter diyeceğimiz özellikler gözlemleyebilirsiniz.*

Bilincin bu fonksiyonu sayesinde, içgüdü dediğimiz etkiyle hayvanlar hayatta kalmak için neler yapacağını bilirler ancak, bunun olabilmesi için bilince tamamen teslim olmaları gereklidir.

Esasen başka seçenekleri de yoktur.

Varlık âleminde mutlak teslimiyet, taşların âleminde gözlemlenebilir. Bitkiler ve hayvanlarda, kayıtlı beden akli bir miktar kendi başına hareket etme imkânı sunar. Ancak, yine de bitkiler toprağa sabittir, hayvanlar gibi mekân değiştiremezler, bu da bir taş kadar olmasa da teslimiyeti gerektirir.

Hayvanlar belirli bir seviyeye kadar akıl yürütebilirler, problem çözebilirler ve duyarlı varlıklardır. Aslında bugün bitkilerin dahi duyarlı varlıklar olduklarını biliyoruz.

Aynı bilinç insanda ise, bambaşka bir doğa içersinde açığa çıkar.

İnsan aklı ile kendi bilincini yönetebilir ve insan hem kendi hem de evrensel üst bilincin farkına varma fırsatına sahiptir.

Doğa içerisinde bitkiler, bir anne ve baba bakımına ihtiyaç duymadan gelişir büyürler. Hayvanlarda türe göre anne ve baba bakımı farklı seviyelerde ve sürelerde gereklidir.

İnsan içinse anne ve baba bakımı 'kendi ayakları üzerinde duracağı' döneme kadar zorunludur.

Kendi ayakları üzerinde durmak sadece yürümeye başlamak demek değildir, bu, kendi yaşamının sorumluluğunu alarak gerçekten bir bireye dönüşmektir...

İnsanın çocukluk döneminde ve yaşamı öğrenme sürecinde, bilinç, diğer varlık âlemlerinde olduğu gibi örtülü faaliyet gösterir ve kendi varlığını farkındalıkla ortaya çıkarmaz. Bu anlamda, hayvanlarda olduğu gibi, bir nevi bilince farkındaliksız teslimiyet vardır.

Ancak insanda, tek hücre ile başlayan akıl faaliyetleri gelişerek aşamalı evreler sergiler. İnsanın duygusal ve düşünsel yapısı bir kişilik oluşturur. Bu kişilik insanla birlikte yaşayan ikinci bir varlık gibidir, öğrenilen bilgiler, yaşanılan olayların getirdiği tecrübeler ile pekişir, buna bugün *ego* diyoruz.

Bu kişilik ya da ego, bilinç ile bilinçsizlik arasında işlev görür, kişinin kendisine ait gerçeklik algısını oluşturur ve kişisel kimliğini yaratır.

Tamamen egonun etkisi altında yaşayan bir insan için bilinçli diyemeyiz. *Bu sefer, bilinci örterek kapatan egonun aşırı baskınlığıdır...*

Bilincin farklı hâlleri, bilinçaltı, bilinçdışı, üst bilinç, kolektif ya da kişisel bilinç gibi tanımlanır.

İnsan, yaklaşık ilk yedi yaşına kadar bilinçaltıdır. Sinir sistemi ile birlikte çalışan bilinçaltı, duygular, deneyimler ve düşünülmeden yapılan eylemleri kapsar, etkiye tepkisi çok hızlıdır, akıl henüz olgunluğuna erişmemiştir, hem özden gelen bilinç etkilerine teslimdir hem de dışarıdan gelen öğretileri otomatik bir kayıt hâlinindedir.

Bilincin gerçek doğasının farkında değildir, bu nedenle, zaman içerisinde yaşama dair öğrendiklerini sahiplenir, sabit görmeye başlar ve bu, insanda katı bir gerçeklik sistemi yaratır.

Katı gerçeklik sistemi ise bilincin gelişen esnek yapısına uyumsuzluk göstermeye başlar.

O zaman, yaşamdaki diğer bir önemli nokta devreye girer:

Uyumlanma.

UYUMLANMA

Uyumlu olmak kolay adapte olmak şeklinde tanımlanır.

Kişinin, durumlara ve olaylara kendi iyi hâlini korumak üzere adapte olmasıdır. Uyumlu insan sert tepkiler vermez, karşı çıkmaz.

Uyumlu olmak aynı zamanda intibak etmeye yardımcı olur.

İçinde bulunulan çevre, topluluk veya toplumla kaynaşmaya, karışabilmeye yardım eder. Beraberinde iyi geçinmeyi getirir.

Bunlar olumlu özellikler gibi gözükse de, yanlış anlaşıldığında, uyumlu olmak bireyin kendi alanının, kendi istek ve hedeflerinin yok olmasına neden olabilir.

Gerçek bir uyumlanma, pasif bir şekilde her ne oluyorsa kabullenmek demek değildir.

Tam tersi, uyumlanma, aktif bir şekilde bilincin gerçek doğasının farkında olmak ve yaşamın değişim, dönüşümlerini, iç dengesini fark ederek kabullenmek ve uyum sağlayarak birlikte hareket etmektir.

Bu, bir ölçü çerçevesinde uygulanır, terazinin kefelerinin dengede olması gereklidir.

Öncelikle kişi, kendisinin farkında ve kabullenişinde olmalıdır. Kendi iç âleminde uyumlu olmayı sağlamalıdır. Duygu ve düşüncelerinde, davranışlarında uyum olmalıdır.

Farkındalık bir tür uyanıklıktır. Aklın olgunluğudur. Ruh ve beden uyumlu birlikteliğidir.

Uyku hâlinde, başına gelen olayları sadece seyrederek bir cins kader içerisinde yaşayan insan, uyandığı zaman bilinci ile bunun farkında olacaktır.

Uyanmak, rüya hâlindeki bu kaderden özgürleşmektir. Kişi, kader olarak tanımlanan ve değiştirilemeyen olaylar zincirini, bilincin farkındalığı ile anlayabilir ve eylemleriyle değiştirebilir hâle gelir.

Eylemde bulunabilmek için fiziksel beden sahibi olmak gereklidir. Bu nedenle, fiziksel bedenin olduğu mevcut ‘şimdiki yaşam’ ve eylemin gerçekleşebildiği ‘şimdi’ özel bir kıymettir.

Bilinç sayesinde insan, yaşamdaki ilişkiler örgüsünü dengeleyebilir, duygularını , düşüncelerini yönetebilir ve davranışlarını seçebilir.

Böyle bir farkındalığın içerisinde, kabullenmek, olanı anlamak ve buna uygun hareket etmektir.

Bu, kendi içinde, yaşamla ve varoluşla bir olma hâli, tam anlamıyla uyumlanma olarak tanımlanabilir.

İnsanda akıl olgunluğa ulaşırken tıpkı bilinç gibi farklı evrelerde aktif olur.

Duygu ve düşünceleri işleyen, analiz eden, sınıflandıran ve kaydeden bu fakülte, fiziksel bir maddeye sahip değildir, daha çok görünmeyen bir işlemci gibidir.

Akıl sadece beyin faaliyetleri ile sınırlı da değildir. Düşünce ve duygularla, bedenle ve ruhla bağlantı kurabildiği gibi, rasyonel anlamda hesap ve ölçüm ile analiz yaparak karar verebilir.

Akılın hangi aşamada faaliyet gösterdiği olgunluğunu gösterir.

Sadece beden üzerine faaliyetseyse, sürünge beyin dedikleri yaşam dürtüsü ile çalışacak, korku ve haz ile karar verecektir.

Duygu ve düşünceler ile faaliyetseyse, zihin dedikleri öğrendiği kayıtlı deneyimlerine ve hatırladığı -ya da bilinçaltında saklanan- hafıza içeriklerine göre karar verecektir.

Salt rasyonel olduğunda ise, hesaplar ve ölçümler üzerine mantık kullanarak karar verecektir.

Görünmeyen bu fakülte ki, buna yetenek, meleke, kuvvet de diyebiliriz, görünmeyen ve fiziksel bir maddeye sahip olmayan diğer bir fakülte ile, ruh ile bağlantıda olduğundaysa, bilincin özüne ulaşma kapasitesini açığa çıkarabilir.

Bizim dilimizde akıl gönül birliği denilen bu bağlantı da simbiyotik bir ilişkidir ve kurulduğunda her iki tarafa da üst seviye yarar sağlayan bir birlikteliktir...

YAŞAMIN BÜTÜNLÜĞÜ: TEK BİR VÜCUT

Varoluş çok hücreli bir yaşam formudur.

İnsan bedenindeki sayısız hücrenin farklı görevlerde varlığını sürdürmesine benzer şekilde, her tür, varoluşun içerisinde kendi görevini yerine getirir.

Bilincin bilgisine sahip olmadan, tam teslimiyette işlev gören türler, içinde buldukları yapıyı görmeden ve bilmeden yaşarlar.

İnsan, aklı sayesinde bilincin gerçek doğasına ulaşabilir.

Bu bütünsel yapıya insanlık organı içerisinde dahil olan insan da, varoluşun içinde bir görevdedir. Bilincin, kendi farkındalığı ile, açığa çıkmasına yardım eder.

Bu evren, bilinci açığa çıkaran insana aittir.

Varoluş görevinde, insanın uyanışları yapraklarını açan bir çiçeğe benzetebilir. Açılan her bir yaprak bir seviyeyi gösterir ve yapraklar merkeze doğru açılmaya devam eder, ta ki öze ulaşınca dek.

Tek bir vücut olarak tanımlayabileceğimiz varoluşun içinde, cansız olan atomların birleşerek canlı organizmalar meydana getirmesi yaşam bulmak, canlanmak olarak adlandırılabilir.

Ancak, gerçekten can veren öge nedir?

Can, bir tür bilgi-enerji formudur.

Atomik yapılar herhangi bir sebeple maddesel bütünlüklerinde bir problem yaşadıklarında ya da maddesel ömürleri bittiğinde bu can veren öge artık devre dışı kalmak zorundadır. Bir süreliğine maddeyi hâlen gözlemleyebilseniz bile, çözünen bu madde artık cansızdır.

Maddeye can veren öge, bitkiler ve hayvanlarda hayatiyeti sağlayan ögedir, maddeyle beraber var olur. İnsanda ise, can ile birlikte ruh adı verilen bir öge daha mevcuttur. Ruhun farkı, içerdiği bilgi ile bir anlam taşımamasıdır ve maddeden bağımsız var olabilmesidir.

Yaşama gelen her birey kendi ruhuna bağlı olarak bu anlama sahiptir. Anlam bir mektup gibi zarflanmıştır ve kapalıdır. Açığa çıkmayı bekleyen bu anlam potansiyel olarak fiziksel bedene yüklenmiştir. Her insan, kendi zarfını açıp içindeki mektubu okuyarak potansiyelini hayata geçirebilir.

Yine de, bu sadece bir potansiyeldir. Evrenin var olabilmesi için potansiyelinin harekete geçmesinin gerekliliği gibi, insan harekete geçerek kendini var edebilir. Mektup fark edilip açılmazsa ve okunmazsa anlam kapalı kalacak ve mektup adresine iade edilecektir.

Belki insana benzer biçimde, evreni de bir mektup gibi düşünebiliriz, tümüyle kapalı bir sistem değildir, açıldığında okunmayı bekleyen hem kapalı hem de açık bir sistemdir...

BEDEN ve RUH

Madde olan beden ve mânâ olan ruhun ilişkisi de simbiyotik bir ilişkidir. Bu simbiyotik ilişkidен beklenen mutual olması yani, karşılıklı bir yarar sağlamasıdır. Beden, ruh ile anlaşılarak bu yararı sağlar, ruh ise bedenlendiğinde işlev görebileceği bir araca sahip olarak bu yararı sağlar.

Karşılıklı denge ve uyum içerisinde yararlı olan bu ilişki tipi, denge ve uyum bozulduğunda kolayca zararlı bir ilişkiye de dönüşebilir. At ve binicisinin arasındaki ilişkiye benzer, ruhun ve bedenin kendi doğalarında iş görmesi gereklidir. Eğer ipler bedenine eline verilirse bu binicisiz bir atın hayvani doğasında hareket etmesine benzeyecektir. Yine aynı şekilde, bedeninin sınırlarını bilmeden atı sürmek de hedefe ulaşmaya engel olacaktır.

En ideali, bedeni gerektiği gibi geliştirmek ve yetiştirmek, ruhun yönetimini ise perdelemeden, aklın olgunluğunu kullanarak serbest bırakmaktır.

Ruh, akıl ve beden birliğinde, karşılıklı yarar sağlayan bir ilişki içerisinde insan, tüm potansiyelini açığa çıkarma fırsatını bulabilir.

İnsana gerçekten can veren ruh olduğuna göre, bedeni maddesel boyutta beslerken ruhu da mânâ boyutunda beslemek gereklidir. *Bunun nasıl olacağını anlamak içinse insan ne ile beslenir önce onu anlamak gerekir...*

İNSAN NE İLE BESLENİR?

Beslenmeyi tam olarak anlamak için varlık âleminde beslenmeye neden ihtiyaç duyulduğuna ve besin zincirinin nasıl kurulduğuna bir bakalım...

Beslenme, bedenin ihtiyacı olan enerjiyi sağlamak için gereken bir ihtiyaçtır. Her varlık belirli bir enerji potansiyeli ile yaşama gelir, ömür süresi bu potansiyele bağlıdır ve değişkendir.

Beslenme günlük olarak enerji ihtiyacını sağlayarak, bedenin sağlıklı kalmasını, gelişmesini ve yaşam kalitesini yükseltmesini sağlar.

Besinden yeterli enerji alınamazsa beden günlük ihtiyaçlarını devam ettirmek ve hedeflerine doğru yol almak için yeterli enerjiyi bulamaz. Yanı sıra, doğum öncesinde yüklenmiş olan ömür enerjisinden kullanmaya başlar. Bu nedenle, açlık ve susuzluk, tolerans sınırı aşıldığında organizmanın ölümü demektir.

Bu ihtiyacın her gün devamlı karşılanması gereklidir. Gün içerisinde alınan besinler, sindirilerek enerjiye dönüşür, faydalı bölümleri beden içerisinde dağıtılır, gereksiz ve işlemden geçmiş bölümleri ise beden dışına atılır.

Tek hücreli canlıların ve çok hücreli canlıların beslenme modelleri, bitkilerin ve hayvanların beslenme modelleri birbirlerinden farklıdır.

İnsan, çok yönlü beslenebilen bir varlıktır.

Ekmek pişirdiğinizde, maya bakterilerini şeker ile beslersiniz, onlar canlıdır. Beslenen maya bakterileri hamura tat ve doku verir. Ancak nihayetinde, siz onları pişirmek için fırınlayacaksınız. Bahçenizde yetiştirdiğiniz sebzelere gübre ve su ile bakım yaparsınız, güneş ışığı altında gelişmeleri için elinizden gelen çabayı gösterirsiniz. Ancak nihayetinde, sebzeler sizin için lezzetli bir yemeğe dönüşecektir. Çiftlikte bakımı yapılan hayvanlar da öyle, hepsi aslında özel bir amaç için beslenerek insanın beslenme zincirine eklenecektir.

Doğada ise her şeyin kendi doğal kuralları var, hiçbir canlı bir diğerini beslenmek üzere yetiştirmez. Doğanın kendi döngüsünde kimin ne yiyeceği aşağı yukarı bellidir. Ama belki de çoğumuzu şaşkınlığa uğratabilecek şekilde, otobur hayvanlar bile bazı şartlar altında et yiyebilirler. Ya da etobur hayvanların ot yediklerini görebilirsiniz. Bunlar sağlık ve hava şartları gibi özel durumlardaki istisnalardır. Bu nedenle, çiftlikte bakım altındaki bir ineğin tavuk yediğini göremeyebiliriz ancak ormanda bir geyiğin kuş yavrularını yediğini görmemiz mümkündür...

“Beslenmenin ana sebebi bedene enerji sağlamaktır” dedik.

Tüketilen enerji miktarına göre alınacak enerji miktarı değişir. Bu yüzden, standart şu kadar yenmeli diye bir durum söz konusu olamaz.

Ağır iş yaptığımız bir günde yiyeceklerinizle, oturup televizyon seyrettiğiniz bir günde yiyecekleriniz aynı olmamalıdır. Eğer besin az gelirse beden stoklardan kullanmaya başlayacaktır. Fazla gelirse de stoklayacaktır.

Diğer yandan, yediğiniz besinin gerçekten besleyici olması gerekir. Sadece miktar olarak bir gıda tüketmek yeterli değildir, bedenin günlük ihtiyacı olan vitamin ve mineralleri de besin yoluyla alması gerekir.

Ayrıca besinlerin ve içtiğimiz suyun bilgi ile dolu olduğunu, hücre sel hafızalarında geçirdikleri evrelerin kayıtlı olduğunu, bitkilerin ve hayvanların duyarlı varlıklar olduğunu, iyi bir yaşam süreci geçirdilerse iyilik hâli taşıdıklarını ve enerjiden fazlasını verdiklerini de unutmamak gerekir...

Beslenme modelini oluşturan hücre sel yapıdır.

Tek hücreli canlılardan bahsetmiştik. Bu canlıların evrimi sırasında organel yapıları farklılaşmıştır. Farklı yapılarına bağlı olarak, ihtiyaçları olan enerjiyi alma, işleme ve tüketme modelleri de değişmiştir...

MİTOKONDİRİ VE KLOROPLAST

Mitokondri, hücrenin enerji ihtiyacını karşılayan organeldir, hücrenel solunum ile enerji ara maddesini üretir.

Enerji ara maddesi olan ATP, hücrelerin pili olarak tanımlanabilir ve daimi bir devinimle şarj edilir.

İnsan bedeni, yaşamsal faaliyetlerini sürdürüebilmek için elektrokimyasal bir enerji sistemi kullanır.

Bedenin elektrikle işleyen bölümü sinir sistemidir. Alınan gıdalar ise karbonhidrat, yağ ve proteinler açısından kimyasal bir enerjiye dönüştürülür ve depolanır. Bu depolanan besin değerlerinin kimyasal bağları kırılırken açığa çıkan enerji de hücrelerin ihtiyacı olan enerji olarak kullanılır.

Ashnda, hem depolama hem de kullanım işlevi açısından bedenin enerjisi yine tek hücreli yapıları üzerinden sağlanır diyebiliriz.

Kloroplast ise, klorofil adı verilen biyolojik pigmentler ile çeşitli dalga boylarındaki ışıkları emerek bitkilerde fotosentezi gerçekleştiren organeldir.

Güneş ışığının emilmesini ve soğurulmasını sağlar ve enerji olarak kullanılmasını sağlamak üzere şekere dönüştürür. Ek olarak havadan karbondioksit alarak karbonhidrat ve oksijen üretimini sağlar.

Mitokondriler ve kloroplastlar evrim içerisinde simbiyotik bir ilişki ile üremişlerdir, yani, bir hücre diğer bir hücrenin içerisine girerek burada yaşamını sürdürmüş ve yeni bir yapıya dönüşmüştür.

Burada bizim için önemli olan birkaç nokta var;

-Bedenin kapsamlı yapısal bütünlüğünde, her şeyin hâlâ hücre bazında gerçekleştiğini, hücrelerin kendi yapıları içerisinde hem sisteme bağlı hem de bağımsız olarak işlevde olduklarını bilmek.

***Her hücre
kendi başına
bir evren
gibidir.***

Bedenimizin içinde, sahip olduğumuz hücrelerin on katından fazla *mikrobiyata* bakterisi vardır, bunlar çoğunlukla barsaklarımızda, yanı sıra derimizde, üreme ve solunum organlarımızda kendilerine yer edinmişlerdir.

İyi ve sağlıklı olduklarında konak olan bedenimizin de sağlığını korurlar.

Bu hücrelerin tamamı, içinde yaşadıkları insan bedeninin sahip olduğu genomdan yüzelli kat fazla gen içerir, oluşturdukları bu gen havuzuna *mikrobiyom* adı verilir. Bu hücrelerin bedenimizle kurduğu simbiyotik ilişki karşılıklı yarar ilişkisidir.

Bu nedenle, sağlıklı olmak için onları iyi beslemek ve korumak zorundayız.

-Bilmemiz gereken diğer bir nokta, beslenme modelini tanımlarken hücresel yapının ihtiyaçlarını anlamak. İnsan, kloroplasta sahip olmadıkça, istese bile, sadece güneş ışığı ile beslenemez.

-Ve diğer bir nokta da, etobur ya da otobur olmak arasında keskin bir çizgi olmadığını hatırlamak. Bazı varlıklar her ikisini birden kullanmak zorundadır, bazıları ise sadece birinin baskın kullanımı ile yaşamlarını devam ettirirler.

-Keskin bir ayırımın olmaması, aynı şekilde, canlı ve cansız olma durumunda da geçerlidir. Yukarıda bahsettiğimiz ekmeğin örneğinde olduğu gibi, kullanılan malzemeler hücre boyutunda canlı olabilirler. İçtiğimiz su bile göremediğimiz mikroorganizmaları içerir, bazıları zararsız olsa da sağlığı etkileyecek şekilde zarar verenleri de vardır.

Varoluşun bütünlüğü içerisinde canlı ve cansız olarak tanımlanan varlıklar iç içe birlikte yaşarlar.

Yaşam her zaman birlik ve bütünlük içerisinde. Hem “*Ben varsam, biz varız*” hem de “*Biz varsak, ben varım*” demeyi öğrenmek gereklidir.

BİRLİKTE YAŞAMAK

Peki, birbirini enerjilerini kullanan iki farklı yapı nasıl işlev görür?

Bahsedeceğimiz şey bir cins alışverişi. Alınan ve verilen bilinçli ya da bilinçsiz olabileceği gibi, istek dışı veya isteyerek de gerçekleşebilir...

İlişki çeşitlerine baktığımızda, av ilişkisi olarak adlandırılan, bir canlının diğeri ile beslenmesini tanımlamıştık. Besin olan canlı hayatını kaybederken, beslenen canlı hayatının devamlılığını sağlar. Bu yaşamın bir gerekliliğidir ve doğanın içerisinde doğal olarak gerçekleşir.

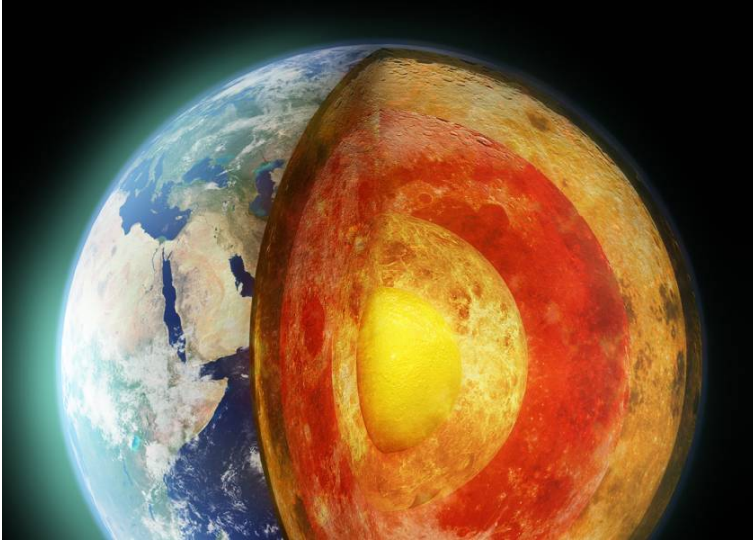
Mikroorganizmalardan başlayarak, çok hücreli canlılar, bitkiler ve hayvanlar için her zaman biri diğerrinin avıdır. Dünya üzerinde yaşayan tüm varlıklar bu zincirin bir parçasıdır ve insan da buna dahildir.

Ayrıca, fiziksel boyutta, bu av zinciri, doğanın içerisinde bir denge sağlar. Türlerin adedini sınırlı tutarken aşırı çoğalmayı engellemiş olur, hasta ve yaşlı olanların sıkıntısız bir şekilde yaşamlarını sonlandırırken genç ve güçlü olanların yaşamlarını devam ettirmelerine yardım eder.

Doğada artık ya da çöp olarak nitelendirilen hiçbir şey yoktur, her şey bir başka şeyin besinidir. En nihayetinde toprak tüm çözünenleri tekrar işleyerek sisteme geri döndürür.

Bugün, insanlığın en büyük problemlerinden biri olan atıklar ve çevre kirliliği aslında dengeyi koruyamadığımızın bir işareti.

O zaman tekrar Dünya'ya gözlerimiz çevirelim ve üzerindeki yaşam ile Dünya'nun simbiyotik ilişkisine bakalım...

Dünya'yı tek bir hücre olarak değerlendirdiğimizde, atmosfer hücre zarı gibi koruyucu katmadır. Atmosfer ve çekirdek arasında kalan bölge, sitoplazma benzeri organik ve inorganik maddeleri içerir, büyük oranda su içermesine rağmen ne sıvı ne katıdır, devamlı değişim hâlinde bir eriyektir. Magmadaki sıcak bölge yaşamını sürdürmesini sağlayan çekirdeğini oluşturur.

Sitoplazma benzeri alan Dünya’da katmanlardan oluşur, genel olarak manto ve kabuk olarak adlandırılır. Kabuk üzerinde en dışarıda toprak ve su mevcuttur, bu alanlar atmosfer ile birlikte yeryüzünde canlıların yaşayabileceği ortamı yaratırlar.

Üzerinde yaşayan ve kendisi ile parazit türü bir ilişki sürdüren canlıların Dünya’ya yararlarının ne olduğunu henüz bilemiyoruz. Ancak fiziksel anlamda, bu canlıların devinimleri ve yaşam döngüleri toprak yüzey için bir cins besin ortaya çıkarır. Bu toprak alan devasa bir sindirim organı gibi iş görür.

Bu anlamda, Dünya ile insan, bir anne ve bebek ilişkisine sahiptir.

İnsan, bilinci sayesinde ikinci doğumunu gerçekleştirerek kendini bu parazit ilişkisinden çıkarabilir ve hem Dünya hem de yaşam ve varoluş ile karşılıklı yarar ilişkisine geçebilir...

“Dünya’da yaşam olmasaydı ne olurdu?” sorusuna teori olarak yanıt verilebiliyor. İkliminin ve yüzeysel yapısının farklı olacağı, oksijenin olmadığı bir ortamda belki Venüs ya da Mars gezegenlerine benzer bir yapıya sahip olacağı söyleniyor.

Bu bağlamda, üzerindeki canlı yaşamın Dünya’yı da değiştirdiğini ve geliştirdiğini söylemek mümkün...

Endosimbiyotik teoriye göre, prokaryot hücrelerden ökaryot hücrelerin oluşması beslenme sonucu ortaya çıkan bir gelişme idi.

İlk canlı formu olan bakteriler milyonlarca yıl varlıklarını sürdürdüler. Kendilerinden küçük bakterileri besin olarak içeri aldıklarında bazılarını sindiremediler ve bu küçük bakteriler hücrenin içinde yaşamlarına devam etti. Geçirdikleri mutasyon ile, iki hücreye de yarar sağlayan bir simbiyotik ilişki kuruldu. Avcı bakteri, bu küçük bakterilere hücre içi bazı görevleri vermiş oldu, aslında içeride zorunlu parazit hayatı sürdüren küçük bakteriler de, bu güvenli ortamda ihtiyaçları olan materyallere daha kolay ulaştılar, tıpkı gebelikte olduğu gibi, sistemle birleşerek bütünleştiler.

Bu birleşmenin sonucunda, gerçek çekirdeğe sahip olan ökaryot hücreler ortaya çıktı.

*İki varlık arasında kurulan bu ilişki yeni bir anlayış getirdi...
Sindiremediğin ile birlikte yaşam:*

Kabullenme.

KABULLENME

Şimdi tekrar insana geri dönebiliriz...

“İnsan ne ile beslenir?” diye sormuştuk...

Sadece bedeni yaşatacak gıda maddesi olarak kullanacağı besinler beslemez insanı. *Çünkü, insan salt beden değildir.*

İnsanı hayata getiren ve varlığını sürdürmesini sağlayan öğeler içerisinde, beden, bütünün bir parçasını oluşturur...

İnsan, bedene yaşam veren can'a ve anlam veren ruh'a sahiptir...

İnsan, akıla, duygu ve düşüncelere sahiptir.

İnsanın nasıl besleneceğini bulmak için insanı neyin meydana getirdiğini bilmek gereklidir. Aksi takdirde, yalnızca bedene gıda olarak da yaşam sürdürülür ancak, bu gerçek anlamda yaşamak sayılamaz.

Yaşamı, nefes almak, hayatta kalmak ve türü devam ettirmek ile sınırlarsak, insanın Dünya'daki varlığı hayvanların âlemi ile benzer olur.

Oysa insan, bambaşka bir potansiyele sahiptir.

İnsan, anlayıp anlamlandırabilir... İnsan, üretip yaratabilir...

Dünya üzerinde yaşamın ortaya çıkışını ve evrimini sağlayan bir bilgidir. Kapasitesini hayal bile edemeyeceğimiz bu bilgi, hâlen açılmaya ve kendini açığa çıkararak yaratmaya devam ediyor.

Muazzam bir bilinç kaynağından çıkan bu bilgi, var ederken sadece kendi iradesi ile hareket ediyor ve yaratıyor. Canlı cansız tüm varlıklar onun emrinde yaşam buluyor.

İnsan, bu bilincin kendisine akıl, istek ve irade verdiği bir yaşam formu. Bu akıllı, istekleri ve iradesiyle, aynı şekilde, yaratma kabiliyetinde. Aynı zamanda aklını, ana bilinç kaynağına bağlayarak bilinçlenme ve kendini geliştirebilme imkânına sahip.

Bütün bunlar insana sunulmuş bir fırsat... görebilirse, fark edebilirse.

İnsan, bu potansiyelini açığa çıkarmak için, istemek, öğrenmek, kendini beslemek ve geliştirmek zorunda.

Yalnızca bedeninin değil, düşüncelerinin, duygularının, ruhunun gıdasını bulmak zorunda.

“Varoluş ve yaşam ilişkiler üzerine kuruludur” demiştik.

Bu yolculukta insanın anlaması gereken en önemli şeylerden biri, hiçbir şeyin bir diğerinden ayrı olmadığıdır. Biz, birilerini ya da bir şeyleri beslerken, birileri ya da bir şeyler bizi besler.

Besin, bazen kolay sindirilir bazen de sindirilemez.

Sindirilen zaten sisteme kabul edilmiş ve değerlendirilmiş olmalıdır. Yaşanan problemler ve sıkıntılar, öfke, üzüntü ve korkular, kabul edilemeyen, sindirilemeyenlerdir.

Hayata devam edebilmek ve zararı yarara çevirebilmek için, kritik olan o noktada, ya yenileni kusarak hemen bedenden atmak ya da kabullenmek gereklidir.

Kabullenmek, idealinde, iştahlı olmak, her tadı sevebilmek, her şeyi yiyebilmek ve sağlıklı, güçlü bir sistemle hazmederek yarar sağlayabilmek, yaşamın bereketini değerlendirebilmektir. *Yaşam sofrasından memnun olmaktır.*

En büyük dönüşümler bu farkındalıklı kabullenme ile başlar... İnsan yeni bir insana dönüşür, kendi bilinçsel evrimini yaşar.

İşitilen bir söz, içeri alınan bir besindir. Duyguları ve düşünceleri besleyecektir. Güzel ya da çirkin olması, yararlı ya da zararlı olmasını belirler.

Okunulan bir yazı, içeri alınan bir besindir. Duyguları ve düşünceleri besleyecektir. Zehir ya da panzehir olabilir.

Gözlemlenen bir olay, içeri alınan bir besindir. Duyguları ve düşünceleri besleyecektir. Hafiflik ya da ağırlık verebilir.

Duyularla algılanan her şey, duygu ve düşünceler için besindir. Yararlı ya da zararlı olabilir.

Sadece duygu ve düşüncelerle de kalmaz, insan aklını ve gönlünü de beslemelidir.

Öğrenmek, kendini geliştirmek, üretmek, yaratmak, güvenmek, konuşmak, paylaşmak, saymak ve sevmek, belki de en önemlisi sevmek... Hepsi ve niceleri ruhun besinidir.

Ve hepsinin özünde kabullenmek yer alır. Varoluşu ve olanları bütünüyle kabullenmek.

Kabullenme, en başta insanın kendi varoluşunadır. Şimdi ve burada olmaktan dolayı yaşam sevinci duymaktır.

Yaşam hayatta kalmayı gerektirir. Üremek, aynı zamanda, üretmektir.

Bu dünya hayatı, tezgahları onlarca çeşit gıda ile dolu bir pazar yerine benzer. İnsan yaşadıkça hangilerini sevdiğini, hangilerinin kendisine iyi geldiğini, hangilerini ise istemediğini ya da yarar sağlamadığını öğrenir.

Yine de insan, yeni bir şey gördüğünde onu tatmak isteyecek ve merak edecektir.

Keşfetmek insan için, evrenin genişlemesine benzer şekilde, yaşamını genişletmektir. Yaşamı her yönüyle tadarken, suya karışan göremediği mikroorganizmalar gibi, mutlaka bedeninin ve ruhunun baş etmesi gerekenlerle karşılaşacaktır.

Sindirilebilenden yararlanmak ve sindirilemeyenle ilişkiyi yararlı olana dönüştürmeyi başarabilecek akıl ve yetenek insanda mevcuttur.

Bedenin içerisinde her organın bir görevi olması gibi, yaşamın içerisinde her varlığın bir görevi vardır. İnsan bu görevi anladığında, kuracağı ilişkiyi seçebilir. *Yakın kalabilir ya da uzaklaşabilir.*

Dünya'nın Güneş'e olan mesafesi gibi, dengeyi kurabilmek için anlamak, fark etmek, ölçüyü bulmak ve hayata geçirmek gereklidir...

YAŞAMIN IŞIĞI

Yaşamın ışığı nereden gelir?

Binlerce yıldır yaşıyor olmasına rağmen insanın yaşam hakkında bilmediği ne çok şey var.

Güneş ışıklarının kaynağını görebiliyoruz, oysa yaşama ışık veren şeyin kaynağı bizim için görünmez. *Kendi yüzünü ayna olmadan göremeyen insan gibi...*

Güneş ışığı direkt olarak bitkilerin besin kaynağı. Biliyoruz ki, kloroplastları olmadığı sürece insanlar güneş ışığı ile beslenemez. *Oysa siz, Güneş'in olmadığı bir yaşam düşünebiliyor musunuz?* İnsanın tenine temas eden güneş ışığı ve sıcaklığı bambaşka bir besin kaynağı.

Yeni Gine'de keşfedilen bir kabile, Babuya halkı, barsaklarında yaşayan bir bakteri sayesinde havadaki nitrojeni bedenlerinde proteine dönüştürebiliyorlar. Sadece nefes alarak ihtiyaçları olan günlük proteinin yüzde ellisini sağlayabiliyorlar. Bu da bir simbiyotik ilişki.

Nasıl ki, insan nefesi sadece akciğerleri ile değil, cildindeki gözenekler ile de alabilir, kim bilir belki bir zaman sonra güneş ışığı ile beslenmesini sağlayacak bir simbiyotik ilişkiye de sahip olacaktır...

Bilmedikleri ne kadar çok olsa da, insan öğrenmeye ve keşfetmeye devam ediyor...

İçinde var olduğu bu yaşamı tanımak, kendisi için yaşamın ışığını bulmak belki de insan için keşiflerin en büyüğü.

Belki bir gün insan, ışığı dışarıda aramayı bir kenara bırakıp, kendi içindeki ışığı görebilecek.

Gözlerini kapadığında içerisinin dışarıdan daha aydınlık olduğunu göreceği gibi...

Evreni ortaya çıkaran parlama sanki, insanın gözlerini açmasını beklemekte...

***Yaşamın sırrı, insan için yaşamın ışığının kaynağı,
kendi içinde en derin karanlığında gizlidir.***

***Dışa açılan gözlerini değil, içindeki bir göze aydınlık
veren bu ışık kaynağı insanın kendine ışık olması
gerektiğini anlatır.***

***Yaşam ancak bu ışığa ulaştığında gerçekten aydınlanır
insan için.***

***Öyle bir aydınlık ve sıcaklık ki, güneşin teninde
yarattığı hoşluk benzeri, yaşamı güzelleştirir, huzur
verir, var olmanın sevincini yaşatır insana.***

Işık, tüm bilginin kaynağıdır.

***Yalnızca ışık olduğunda okuyabilir insan, yaşamı ve
anlamını.***

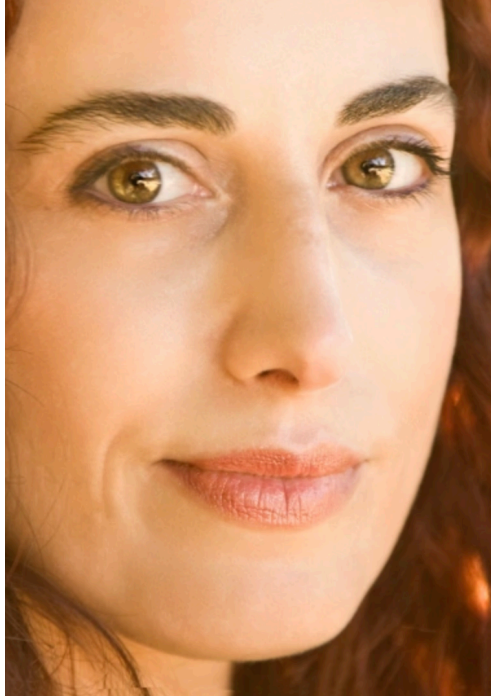
Sevgiyle...

***Kendime 1 Mektup,
10-03-2024, İstanbul***

* Yazıyı tüm görselleri ile birlikte okumak için

<https://intouchlife.art/2024/03/10/kendime-mektup-simbioyotik-yasam/>

Melike Belkıs Doğar

www.intouchlife.art

intouchlifeart@gmail.com

melikedogar@gmail.com

*“Her insan kendi içinde bütün ve yetkindir,
bu potansiyel sadece keşfedilmeyi bekler...”*